PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XIII ТРАВЕНЬ, 1972 ЧИСЛО 5

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XIII ТРАВЕНЬ, 1972 Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 5 MAY, 1972 VOL. XIII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$5.00
Передплата до інших країн	5.00
Поодиноке число	.50

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$5.00
Subscription in other countries	5.00
Single copy	.50

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

Кольорові фота не придатні для ілюстрації, вони виходять темні і невиразні. Для виробу клішів просимо слати звичайні фотографії, плівок (негативів) також не приймаємо для виробу кліше.

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

А. Киянка — Чар-зілля	1
С. Пауш — Слово	1
О. Копач — Великий мандрівник	4
Ірина Шох — Жінка в новітній літературі	5
А. Киянка — А мати чекає	7
Гуцульські полонинські співанки	8
М. Онишко — Моя чи не моя	9
Д-р Ігор Майба — Моє вірую	10
Музейна Фундація Союзу Українок	12
Гамільтонка — Коли народжувалась сукня	13
В. Симоненко — Лист	14
John H. Syrnick — Community Builders	15
Відділ для дітей	20
Анна Шевель — Звіт пров. З'їзду Союзу Українок	21
А. Папіш — Огляд діяльности Молодшого СУМК	23
Громадська і родинна хроніка	24
Річні звіти відділів	31
Українська вишивка	32

ВАЖНЕ

Просимо звернути увагу, на "Postal Coud", що його має „Промінь". До кожного листа, що висилаєте до журнала допишіть до адреси такі знаки R2W 3R4.

НА ОБКЛАДИНЦІ: Материнство — Галина Новаківська.

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ НА СЛОВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Головна Управа Союзу Українок Канади, на пам'ятку Ювілейного Року 100-річчя з дня народження поетки і письменниці Лесі Українки, видала гарний збірник пісень на її слова, під назвою „На крилах Пісень".

У цьому збірнику поміщено двадцять-п'ять пісень, написаних різними композиторами, зокрема клясиків і сучасних.

Більшість пісень є сольо-співи в супроводі фортепяно, п'ять пісень для жіночого хору і одна пісня „Жалібний Марш", (Умер Батько Наш), музика М. Лисенка, для мішаного хору в супроводі фортепіяно.

Книжка видана на гарному папері з твердою обкладинкою, оформлення пані Дарії Бродгед.

Українські музики та любителі музики, а головно співаки чи співочі гуртки-хори повинні зацікавитися цим цінним і гарним збірником, придбати його та належно використовувати.

Головній Управі Союзу Українок Канади, яка на той час перебувала в Торонті належиться велике признання й подяка за це висококультурне видання.

Хто хотів би набути цей збірник, просимо звертатися на подану адресу.

Ukrainian Women's Association
10168—100 Str.
Edmonton, Alta.

Сергій Яременко.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XIII ТРАВЕНЬ, 1972 Ч. 5

Слово

Євангелист Іван у Великодньому Євангелії пише нам так: „І споконвіку було Слово, а Слово було в Бога, і Бог було Слово". А пророчі слова у Шевченка звучать:

„Воскресну нині, ради їх,
Людий закованих моїх,
Убогих нищих... Возвеличу
Малих оттих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово..."

Леся Українка, в своїй сильній, пломенній поемі закликає:

„Слово, моя ти єдиная зброє,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів".

Від споконвіку на нашій землі, СЛОВО було найсильнішим рушієм світових епох — Слово будувало могутні культури й цивілізації, а в тій же мірі доводило й до їхнього упадку; Слово уможливило лет небесними шляхами на місяць, а згодом понесе людину в міжпланетарні простори всесвіту. Яка ж це необмежена, життєдайна сила — Слово розговірне, Слово писане, Слово читане... без Слова ніщо не можливе, а силою Слова — все можливе...

Приземлившись з цих високих полетів до нашого українського життя в Канаді, ми усвідомлюємо собі факт, що й наша організація Союзу Українок Канади, зродилася із сили Слова — слова, що його несли між жіноцтво основательки Союзу, та й інші після них, свідомі, ідейні провідниці, майже півстоліття тому... І росла наша організація від моря до моря, з'єднувала жіноцтво в сильне, суцільне тіло, що через довгі роки веде провід в організаційному, а тим самим і в громадському та родинному житті.

Для всяких наших інформаційних потреб, ми довгі роки користувались сторінкою в „Українському Голосі" — сторінкою „Для Домашнього Вогнища", яку редагувала пані Савеля Стечишин. Та, з розвоєм праці по відділах і збільшеним числом членства, показалося, що сторінка зовсім не вистачає для вимог Союзу і почулися голосні домагання членок по всій Канаді: „А чому ж би нам не мати власного журнала?" І це Слово жіноцтва чимраз то набирало більшого запалу, а згодом увінчалося ділом; відділи й членство збудували перш всього, тривкий фінансовий фундамент, і року 1960 вперше зас'яв наш „Промінь" по українських домах, наче прехороша коляда, в самий день Різдва. Редакторкою його була і є пані Наталка Когуська. Це було світле досягнення нашої організації.

І що ж дав нам „Промінь" за всі ці роки? Переглядаючи річники, побачимо, що „Промінь" своїм змістом, охоплює всі ділянки, історичного й сучасного українського життя. Одну пекучу прогалину, яку журнал заповняє є те, що в місцевостях, де немає відповідної бібліотеки, він служить як джерело інформацій нашому членству.

Берімо історію України — треба вам довідки, скажімо, про Трипільську Культуру — знайдете статтю в „Промені", знаходимо також історичні дані про Велику Княгиню Ольгу, Хрещення України, Жіночий Рух і Союз Українок у Західній Україні, Українські Жінки-Героїни,

А. Киянка

ЧАР-ЗІЛЛЯ

У туги хвилину до матері лину, —
У неї є зілля — чарівний напій,
Аби хоч єдину цілющу краплину
Збудити пригаслих у мряці надій.

„Чекаєш ти чарів від зілля сухого,
Що здавна ховаю в коморі своїй?
Ні, свіжого цвіту, нектару п'янкого
Усюди я раю шукати самій.

Не легко вгадати, як зілля те зветься?
Воно заяскріє й забудеш ти біль.
З-над круч дніпрових тремка пісня озветься
І пахощі рідних почуєш ти піль".

Тепер у розмаю чар-зілля шукаю,
Стежки прогортаю я в темнім гаю.
Десь там диво-зілля чарівне зростає...
Чи втишишь буремную тугу мою?

Український Жіночий Конґрес в Станиславові 1934 року, — все це та багато, багато інших історичних постатей та подій, чітко й ясно змалювані на сторінках журналу.

Хочете довідатися про наших визначних жінок — наприклад — Марію Магдалину, матір гетьмана Івана Мазепи, Наталю Кобринську, Харитю Кононенко, Ольгу Петлюру, а в Канаді, спімнути хочби пані Галю Гнатишин, першу членку Союзу, що є головою Національної Ради Жінок Канади, — треба тільки розглянути сторінки річників „Променя"; находимо також життєписи й творчості славних письменниць, як Ольги Кобилянської, Олени Пчілки, Марка Вовчка, Наталени Королевої, з-поміж інших. Та читаємо не тільки про жінок-письменниць але й про твори пера велитнів чоловіків: Івана Котляревського, Маркіяна Шашкевича, Іллі Кіріяка й інших. Дещо з повищого подане в англійській мові.

Любителі поезії знайдуть душевний підйом у поемах Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Уляни Кравченко, Богдана Лепкого, Максима Рильського, Павла Тичини, Івана Драча, Ліни Костенко, Ганни Черінь, Лариси Мурович, Івана Данильчука та інших.

У клясичному й народному мистецтві здибаємо світової слави композитора-дириґента державної капелі незабутнього Олександра Кошиця, невмирущої слави співачку Соломию Крушельницьку, мистця-маляра Олену Кульчицьку, різьбяра Якова Гніздовського; статті про розвій української клясичної музики, як розвинути музичний талант у дитини, як плекати малярські здібності в дітей, довідки про зірок українського театру в Галичині, український балет, історію української кераміки, тощо.

В Канаді цікавить нас історія нашого Музею Союзу та обширні описи про вистави історичного українського одягу, які відбувалися на Сході Канади і в Едмонтоні; в кожному числі маємо найкращі взори української вишивки і способи примінення їх до модерного одягу та домашньої обстановки; для дбайливих господинь друкуються різні приписи незрівняного українського куховарства, виготовлені кваліфікованими фахівцями. Знайдете ще й оригінальні взори писанок і правильний спосіб писання їх.

А вже про наші святощі, традиції, звичаї й обичаї, находимо вірні зображення та їхнє значення в житті народу.

Як совісні матері, тішимося сторінкою для наших малят. Який це чудовий розділ, де містяться байочки, вірші, гри, прегарні малюночки, що радують серце дитини, як також і бабуні або мами, що читають їй написане. Обширна стаття-книжка Тоні Горохович дає вичерпуючі поради батькам щодо виховання дітей та обнімає всякі фази цієї найважливішої ділянки родинного життя. Треба учителям чи батькам порад — як плекати рідну мову в своїому домі — найдете відповіді та способи навчання виготовлені найкращими педагогами.

Розділ Родинна Хроніка — подає відомості про різні ювілеї, вшанування родин або членок за належні заслуги.

Для розваги друкуються коротші й довші оповідання, з канадського життя або описи переживань наших братів і сесттр в Україні, як повість „Сіверяни" Дм. Міщенка.

Англійська частина друкується для тих з молодшого покоління, що не дуже то добре володіють українською мовою, а щиро цікавляться українським життям. Для них пишуться також цікаві та довідно-інформативні статті.

Яка то велика приємність та гордість бачити усміхнені обличчя наших дітей, зафіксовані на сторінках журналу! Це є ті, що осягнули визначні місця в різних ділянках науки, професій та промисловості. (Велике число є таки з Едмонтону!). Ми з глибокою надією будемо слідкувати за дальшими успіхами цих провідних сил та за їхньою участю в українському житті, в Канаді та інших країнах.

Хочете довідатися про силу, славу і здобутки наших СУМКівців? Так прослідіть їхню діяльність на сторінках журналу і прямо здивуєтеся!

Найголовніша ділянка — це розділ звітів праці наших відділів. Читаючи „Промінь" ми вповні усвідомляємо тоді, яке сильне й необхідне тіло є наш Союз та які великі користі він приніс українському суспільству в Канаді! Ми знайомимомся з працею наших сестер-членок у різних частинах Канади і нас огортає дійсно тепле, взаємне почування єдности, що це ми спільно працюємо для Української Православної Церкви, в колі складових організацій СУС, для української спільноти в Канаді, а рівночасно цікавимося життям і досягненнями українського народу на рідних землях.

Точні й повні звіти з'їздів, конференцій та конґресів, — домініяльних, провінційних та окружних — вчасно поміщені на сторінках журналу, а заразом і глибоко-обдумані та пекучої

(Докінчення на ст. 33 — обкладинка)

ЙОГО БЛАЖЕНСТВО
БЛАЖЕННІШИЙ МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН
ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

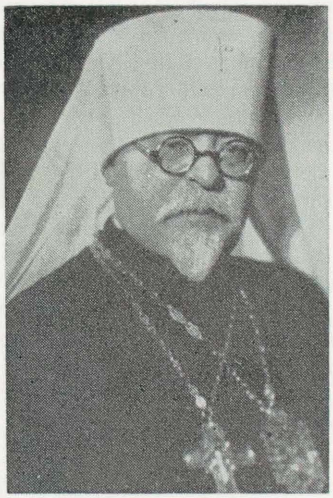

1881 – 1972

Ділимося з усім українським народом сумною вісткою, що дня 29-го березня цього 1972-го року, о годині 10.15 вечора, в лікарні Мізерикордія в Вінніпезі згасло з-поміж нас земне життя Блаженнішого Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Господь покликав Владику Іларіона у Вічність на 91-му році Його життя. Світлий Муж Епохи нашого народу і один з найбільших його синів відійшов навіки, залишивши між нами своє слово і печать духа свого.

Основана 1918 року, Українська Греко-Православна Церква в Канаді, Автокефальна Церква православних українців у цій країні, означила себе як Митрополію з моментом обрання Владики Митрополита Іларіона своїм Первоієрархом.

На Митрополичу Катедру Української Греко-Православної Церкви в Канаді Владика Іларіон був обраний Надзвичайним Собором, що відбувся в Вінніпезі 8 серпня 1951 року. Інтронізація Його на Митрополичу Катедру відбулася 10 серпня 1951 р. в церкві Св. Михаїла в Вінніпезі. Згодом Митрополичою Катедрою стала церква Пресв. Тройці в Вінніпезі.

У роковини смерти нашої незабутньої дорогої доні, бл. п. Орисі, яка упокоїлась в 1965 році, в її світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Любляча мама Текля Кудрик, Ватсон, Саск.

— — — —

Нев'янучий вінок складаю в пам'ять нашого довголітнього членя церковної громади, бл. п. Антона Марка, який упокоївся 29-го лютого, 1972 р. На журнал „Промінь" засилаємо $5.00. Вічна йому пам'ять;

Члени церковної громади св. Петра і Павла у Кридорі, Саск.

— — — —

У другу річницю смерти мого дорогого мужа й батька, бл. п. Василя Богоноса, який відійшов від нас в розквіті віку 1 травня 1970 р. складаємо в його світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Маруся, сини — Йосип і Борис і невістка Ілона, Вінніпег.

Зберігаючи світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього сина Ореста Москалика, який в часі війни, 1944 року, 11 травня в Європі пропав без відомости, в його світлу пам'ять складаю на журнал „Промінь" $5.00.

Любляча мати Анна Москалик, Вінніпег.

— — — —

У пам'ять наших незабутніх і рідних, дорогого нашого тата і дідуня, бл. п. Івана Ґобриша, який відійшов від нас 14 лютого 1963 року і дорогої нашої мами і бабуні, зл. п. Юлії Ґобриш, яка упокоїлась 18 квітня 1970 року і незабутнього брата, бл. п. Павла, який відійшов від нас 12 листопада, 19668 року, в їх світлу пам'ять складаємо на журнал „Промінь" $5.00.

Михаліна, Роман, Богдан, Мирон, Дарлін, Роней і Донна Демянюк, Бирнабі.

Олександра Копач

ВЕЛИКИЙ МАНДРІВНИК

Срібні росинки тремтіли на листках могутніх дубів. Ранок рожевів і радісно приглядався в дзеркалі глибоководого Дніпра. А потім усміхався до гурту дівчат, юних і гожих, що, відбившись від гурту людей, легкою ходою ішли надбережним шляхом. Довгі їх коси тяжким золотом спадали на плечі. А молоді очі радісно, як ранок, дивилися на світ красний. Не хотілось навіть говорити. Святковий настрій ішов поруч тихою ходою. „Який же гарний і любий сьогодні Дажбог" — обізвалася врешті найменша з них з рожевим личком, з буйним русявим волоссям, Рослава.

„Таж це його весняне свято, тож не диво" — пояснювала Доброніга, в білій одежі з блакитним поясом. Дрібненькі мушлі, нанизані на нитку, прикрашували, як і в інших, шию. В неї, як і в інших, з кошичка виглядали головки квітів, білі, голубі і червоні.

„Хотіла б я, щоб наші віночки повісив жрець біля самої подоби трисвітлого бога, найвище" — в задумі промовила Рослава. „Авжеж, авжеж!" — підхопили всі. „Тоді наші бажання сповнились би напевно". „Мій батько привіз би мені гарний гостинець з далекої Греції, аж з Атен. Може грецьку вазу, розписану малюнками, або хламіду... або намисто дороге..." снувала вголос свої думки Доброніга. „А мені видужала б мати моя мила" — тихо сказала Рослава. Всі на хвилину замовкли. Мати Рослави цілу зиму хворіла. Тяжко й невесело було в хаті їхньої подруги. Та й усі так любили маму Рослави. Вона була прихильна до них, як Велес до рунобілих овечок.

„А я, подруги, хотіла б, щоб і сліду не стало по тій печері над Дніпром, де колись жив змій. Бо кажуть люди, що він може ще раз прийти у наш город".

„Тихо", обурились дівчата — „не згадуй навіть в обличчі ясного Дажбога. А то ще прогнівиш його".

Дорога йшла під вищий горбок. А як станули на його шпилі, аж ахнули з дива. На найвищій горі, що струнко, як сторожа, височіла над городом, побачили високий хрест. Рамена його простягнені в голубінь неба, немов благословляли людей, що там товпились навколо високого, худорлявого старця. Його біла борода розвіялась на вітрі, одна рука вказувала на хрест і небо, а друга на людей. Що там твориться? Такого не бувало. Дивувались. „Та це хрест — знам'я нового Бога" — пояснював старий Радослав, бувалий у світі купець.

„Ходімо, послухаємо" — хтось обізвався з гурту. Приспішили ходи, а як стали у стіп хреста поміж іншими людьми, почули голос старця.

„Видите ли гори сія" — промовляв їхньою мовою — „яко на сих горах возсіяєть благодать Божія, імать град велик бити і церкви многі Бог воздвигнути імать".

Немов крило вічности доторкнулося людей. В пошані дивились на хрест, на дивну людину незнану, і на свій город внизу, що мав прославитись вовіки.

Повільним кроком, у товаристві своїх учнів св. Андрій Первозванний, бо це був він, сходив по схилах гори в сторону Дніпра. На дніпрових хвилях легко гойдався прив'язаний човен.

Перші очуняли діти. Вони бігли за старцем. Замішалась між них наша Рослава. Всі її віночки розсипались із плетеного кошичка. Але вона не зважала на те. Дотиснувшись до незнаного Мандрівника, доторкнулась одежі його білої. „Старче! Як ти такий дивний, підойми мою маму з ложа болізни".

Ще її слова тремтіли на устах, як старець зупинився. Зробив знак хреста. Піднісши очі до неба, шептав молитву.

„Вертайся спокійно до матері. Станеться, як бажаєш" — прозвучав його тихий голос і біла постать віддалилася.

Радісно стало на серці Рослави. Немов сам Дажбог глянув на неї. Спішила до своєї хати он там, під лісом.

На порозі стояла усміхнена мати.

Складаю нев'янучий вінок в пам'ять мого дорогого брата, бл. п. Михайла Ґабори, який упокоївся 1970 року. В його світлу пам'ять передаю $3.00 на журнал „Промінь".

Анастасія Кіщук, Саскатун.

Ірина Шох

ЖІНКА В НОВІТНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

(Продовження)

Та, проте, вона вміє захопити читача. Побудова її роману є досконала, інтриґа твору зручно розміщена, так, що книжка читається з непослабленим зацікавленням до самого кінця. Вона створює новий стиль англійського роману, що стає взірцем для багатьох її послідовників: саме як має бути писаний роман. А що до змісту то виступають старі істини, що чеснота є все нагороджена, а зло покаране. Напрям писання Дж. Остін лежить на межі неоклясицизму і початку романтизму. Писала Дж. Остін під своїм власним ім'ям і наслідком того її твори чекали довгі роки на друкування.

Хоч Дж. Остін писала про добре подружжа, замужем не була, подібно як і Ганна Мор. Померла маючи 41 р.

Того самого року, коли померла Дж. Остін, а саме 1816 р., приходить на світ найстарша із сестер Бронте, Шарльот. Їх було троє: Шарльот, Еміли й Енн й всі вони писали. Та тільки Шарльот і Еміли увіковічнили свої імена.

Шарльот Бронте виростала в добі, коли в літературі панував романтизм започаткований емоціяльним Льордом Байроном в поезії та прозаїком Вальтером Скоттом. Вони внесли в літературу, як домінуючий фактор чуттєвість на тлі таємничости та підозріння, як контраст до спокійніго, логічного міркування неоклясицизму.

Дитячі роки сестер Бронте проходили в дуже несприятливих обставинах. Вчасно залишилися без матері й батько не дуже турбувався ними, віддав їх до школи — конвенту, де вони виростали в суворій, безоглядній дисципліні без родинного тепла та любови, здані на ласку неприхильних до дітей вихователів. Це й позначилося на темі та характерах їх творів.

Шарльот Бронте здобувала собі хліб як учителька й писала під псевдонімом Каррір Белл. Її єдиний твір „Джейн Ейр" вийшов друком 1847 р. Роман „Джейн Ейр" (ім'я героїні твору) був дуже емоціональним, писаний нерівно й розкидано та, не зважаючи на всі недосконалості у побудові, швидко здобув собі читача не тільки в Англії, але був перекладений на інші мови. Писаний він як автобіографія й визначається поетичністю та напруженням розвою дії. В нім бачимо всі елементи романтизму: таємничість, чуттєвість, підозріння. Шарльот Бронте ввела в літературу новий тип жінки саме: освіченої й чуттєвої, що любов ставить на початку перед усім, коли йде про подружжя. Тим зовсім відмінний від ідеалу Джейн Остін та Ганни Мор.

Нажаль, Шарльот Бронте нічого більше не написала, життя її закінчилося несподівано скоро, вона померла при родах 1848 р.

Еміли Бронте, псевдонім Елліе Бели, (1818-1848) була молодшою від Шарльот на два роки, написала роман „Буреверхи", надрукований 1847 р.

Імпресіоністичний роман „Буреверхи" це твір, на якому теж позначилося у великій мірі нещасливе дитинство авторки як і сама вдача Еміли Бронте. „Буреверхи" є дуже інтриґуюча історія однієї родини. Дія сама це спліт пассії кохання й пімсти. Історія є сповнена вчинками похмурих, деколи просто садистичних сцен непогамованих людських вдач при акомпаніяменті дикої, розбурханої стихії природи. „Буреверхи" є сильний твір, що запам'ятується на довгий час і популярність його триває по сьогодні.

Еміли мала клопіт з виданням книжки, бо вияв неопанованих почувань лякав публіку вікторіянської доби. Роман був надрукований один рік перед її смертю, їй було тоді 30 років.

Сестри Бронте з'явилися як яскраві метеори на небі для того, щоби осліпити й раптом згаснути; померли-бо у розквіті творчих спроможностей.

Рік пізніше як Шарльот Бронте, 1819 приходить на світ Мері Енн Иванс в Арборі Фарм, Варрікшір, Англяі.

Ця оригінальна, свободолюбива жінка з дуже сильним характером й великими здібностями, являється цілком відмінним типом письменниці в порівнянні до вищезгадуваних жінок авторок. Вона належить до тих, що йдуть проти течії й що не вважають єдиним виходом для жінки — подружжя. Її особисте життя є наглядним доказом того.

Правда, часи змінилися, Англія вже пережила індустріяльну революцію й зубожіле населення села виходить у місто та заповнює фабрики, де разом працюють чоловіки й жінки. Це теж час, коли виходить маніфест Маркса й пишеться „Капітал", коли йдуть нові ідеї й наступає переоцінка всіх цінностей. Сферу мислення опановує філософія позитивізму Огюс-

та Комта. — Все те правдиве, що бачу — чую — дотикаю.

Та, проте, не можна забувати, що в Англії панує королева Вікторія й її обмежений, міщанський світогляд. Власне на цьому тлі постать Мері Енн Иванс, а літературне ім'я Джордж Еліот, тим яскравіше виступає з її сміливістю писати й діяти так як наказує їй її переконання.

Вона була дочкою столяра, пізніше урядовця, виростала в дуже релігійному домі, освіту одержала в добрій школі, а потім старанно доучувалася самостійно. В молодечих роках була релігійна під впливом свого домінуючого батька, одначе згодом її опановують нові ідеї скептицизму й раціоналізму, що доводить її до відходу від християнської церкви, невір'я в відкуплення гріха; до деякої міри схилюється в сторону буддизму.

Джордж Еліот спочатку займається перекладами з чужих мов і пише вірші, пише теж критичні статті на злободенні теми, вони друкуються в „Вестмінстер Рев'ю", грубому квартальнику радикально-фільософічного напрямку. Протягом якогось часу вона є співредактором цього журналу, одначе праця редактора займає багато часу, а її більше манить творча праця й вона залишає журнал. В тім саме часі приходить її любов до Джорджа Генрі Луіса; він був редактором впливового журналу „Ді Лідер". Луіс був дотепним, всесторонньо-освіченим журналістом і письменником ессеїстом, був жонатий, але глибоке взаїмне почуття зводить їх разом, і він стає життєвим товаришом для Дж. Еліот напротязі 24 років. Нелеґальне подружжя в тодішній вікторіянській атмосфері причиняло їм немало прикростей, особливо для Джорджа Еліот, але її скромна поведінка та усамітнення притупило загальний осуд, на який були наражені. Генрі Луіс був її найкращим дорадником й мав чималий вплив на неї.

Перша книжка Дж. Еліот з'являється у 1857 р.; це є „Сцени з клерикального життя". Критика зустріла дуже прихильно цю річ, як також і читачі. Наступні книжки, що виходять, приносять їй розголос та славу. Вона стає одним з найбільше почитних авторів й довгий час читачі не знають, що Джордж Еліот є жінкою. Писала вона багато та найкращі її речі є — „Едам Бід", 1859 р., „Млин на Флоесі", 1860 р., „Фелікс Гол", 1866 р. і „Сайлас Марнер", 1869 р.

Джордж Еліот є найсильніша в описі дійсних, правдивих людей. Вона пише про нещастя й страждання звичайних людей, які не є героями, не мають ніяких надзвичайних пригод, ані особливих чеснот, тільки є людьми з усіми їхніми пороками: матеріялістів, еґоїстів, грошолюбів. Для них не існує щось дуже возвишене, вони навіть не мають в тому потреби та проте, вони є людьми. Селян вона описує з усіми їхніми забобонами й упередженнями. Ґалерія її людей є дуже багата, туди входить і сільська інтеліґенція: лікарі, священики, учителі, як також і міських людей.

Описуючи людей та їхні дії, вона аналізує причини їхнього поступування. Особливо вона зупиняється над темою недозволеної, чи незаконної любови. Чи це є помилка, чи злочин? Який є наслідок цієї помилки для дівчини, бо ця помилка приводить до тяжких переживань осамітненої, зараненої істоти.

Звертали увагу на кофлікт між обов'язком та силою любови. Сила любови, пристрасть та ненависть руководять людьми в їхньому поступованні. Людська вдача сама по собі є причиною щастя, чи нещастя людини, а не обставини, в яких вона живе. Етичні засади людини дуже багато значать теж, бо сумління людини мучить її після поповнення злочину, дійсного чи уявного.

Джордж Еліот не була сильною в світі фантазії, тільки в реальнім, не перебільшенім, описі звичайного життя й там вона була правдивим майстром. Картини того життя залишила наступним поколінням. Померла 1880 р.

†

З невимовним жалем ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими що дня 8-го квітня 1972 р. упокоївся в Бозі по довгій і тяжкій недузі на 77-му році життя

БЛ. П.

інж ІВАН ЯНІШЕВСЬКИЙ

Засмучена родина: дружина Ганна, син Василь з родиною, сестра дружини покійного д-р Зоя Плітас і сваха пані Марія Когут.

А. Киянка

А МАТИ ЧЕКАЄ...

Холодна пізня осінь 1919 року. Штаб першого корпусу Української Галицької Армії посувається дорогами Поділля в південно-східному напрямку на Одесу, відступаючи перед ворогом. З канцелярією штабу їде Наталка. По дорозі до нового місця постою штабу дівчина лине думками до матері, якій, відходячи з дому, обіцяла подати вістку при першій нагоді. Сум огортає її, бо такої нагоди досі не було.

Нарешті доїжджають вони до якогось села. Для Наталки знайшовся кут у вдови Грициxи.

Хата була сумна, як і Грициха: згаслі очі жінки немов ховалися в ямках, а на її тонких губах застиг болісний вираз. Грициха була неговірка, але до Наталки ставилася ввічливо. Дівчина ж не хотіла докучати їй балачками, і, вернувшись із праці, читала принагідно роздобуту книжку. Писати ж листів не було куди, хоч так багато могла б у них розказати матері. Під стелею висить лямпа. Її скупе світло ясніше освічує середину хати, скупіше спливає боками. Але Наталка, маючи ще добрі очі, й при такім світлі пірнає думками в світ, такий відмінний від навколишньої дійсности. Десь у куті цвірчить цвіркун, у велике решето спадають зерна кукурудзи, яку лущить Грициха, а Наталка милується морем, весняний бриз освіжує її, будить тугу, незвідану, звабливу. Часом легкий усміх роз'яснює її лице, бож море хвилями припливає на берег, де багато соняшного тепла під яркоблакитним наметом. І вона захоплено читає.

— Що це ви так читаєте? — немов прокинувшись, питає Грициха. — Може щось божественне? Мій покійний чоловік любив читати таке.

— Та й це, що я читаю, не грішне, бож читаю про море, — відповідає трохи заскочена Наталка.

— Ніколи я ще не бачила моря. Та й навіщо воно мені, і так туди не поїду. Але мій Павлусь — одного ж тільки й мала, — зідхає Грициха, — любив читати про різні країни. „Колись, мамо, теж поїду в світ", казав він мені. Видно, ті книжки, що давав наш учитель, так розпалювали його. Батька вже не було, не було кому охолодити його. Хоч покійний і сам немало світу побачив, бож був на війні. Але, коли додому вернувся, не тягло його вже в світ, робив, як віл, щоб звести кінці з кінцями. А здоров'я на війні не прибуло, ні, зачав хворіти і... — витираючи очі, мовкне Грициха.

— А де ж Павлусь? — несміливо питає Наталка.

— Де? Кого ж я спитаю, де він? — хрипливим голосом відлунює Грициха. — Багато змінилося в нас, коли почули люди, що Україна заворушилася, як казали, воскресла. Таж і ви, хіба, добре знаєте, що діялося два роки тому. Скільки козаків перелетіло по наших дорогах! А син щодня нову пісню вивчав, а всі такі, що парубкові очі горіли. І наречена його Марійка співає, бувало, мов пташка, помагає йому та й інші приходили. Співали, аж хата співала, — якось слабо усміхнулася мати. — Учитель, сам майстер співати, з мудрішими чоловіками Просвіту заснував. І з того часу Павлусь із Марійкою щовечора там перебували. Навіть виставу там дали, — от не згадаю, як називалася. Наплакалася ж я там і натішилася, коли побачила, як грали мій Павлусь і Марійка. Думка була оженити сина, мати коло себе невісточку. Та... пішов Павлусь, коли козаки тут хизувалися на конях і повівали жовтоблакитні прапорці. Пішов... не стримувала... не помогли й сльози. „Мамо, як не піду зі своїми добровільно, то чужі поведуть силою. Чи ви, може, сховаєте мене від них?" — аж палахкотить він, дивлячись на мої сльози. — „Не журіться, мамо, я ж ніде не подінуся, повернуся й заживемо з вами вкупі з Марійкою". Обіймає мене й тулить до себе. Пестливий був такий, бо змалку пещений — одинак, — крізь солону млу, що заслонила їй очі, пробивається малесенький промінчик. — Не маю й чутки про нього з того часу, — сумовито каже мати, дістаючи з полиці книжечку й виймаючи з неї дві фотографії.

На одній Павлусь, чорнобривий парубок у вишиваній сорочці, зі своєю Марійкою, що побіч нього в віночку і стрічках сама здається квіткою; квітки теж рясніють на рукавах її сорочки.

— Гарна пара! — захоплено каже Наталка. — Та чому Марійка до вас не приходить? Відрадніше вам було б, коли б вона побалакала з вами.

— Ох, — зідхає Грициха, — її теж нема вдома. Як почула, що про Павлуся нема вісток, мов хто відмінив її. „Не буду дармо сидіти. Піду хоч чимось поможу будувати Україну. На

що тут ще чекати, сидячи?" — каже Марійка, а очі світяться, як у Павлуся, аж міниться на обличчі. Цвіте, мов півонія. „Може, де почую про Павлуся", — залебеділа й гірко заплакала, — згадує Грициха, а її тонкі губи дрижать, мов струни.

Болем і пошаною сповнюється Наталка до цієї мовчазної жінки, але слова потіхи завмирають на вустах дівчини, бо згадала свою матір, яка терпить і, може, плаче, як і Грициха.

На другім фото — Павлусь, у козацькому жупані, зі шапки звисає шлик. Наталка вдивляється в його надхненні очі — й розуміє його без слів, без розпитів... А мати, тримаючи в руках качан кукурудзи, сидить непорушно, ніби прислухаючись до голосів Павлуся й Марійки, що ще, здається, так недавно відлунювались на події, які потрясали золотоверхим Києвом під величний гомін Святої Софії.

Лямпа пригасає, час спати. Тиша... Тільки цвіркун не втихає.

А мати, похилившись у задумі, чекає в безнадії...

ГУЦУЛЬСЬКІ ПОЛОНИНСЬКІ СПІВАНКИ

У житті гуцулів виняткове місце займає полонина. Кожного року, як тільки настане весна, тисячі гуцулів ідуть з худобою на гірські пасовища і там перебувають до пізньої осені... Краса Карпат полонинського лісового краю така чарівна, що сама пісня проситься на уста.

У піснях про полонину говориться про всі явища з життя верховинців і як це стало традиційним для гуцульських коломийок, у них здебільша звучать радісні мотиви. Про полонинське життя коломийкарі складають пісні, пов'язані з найрізноманітнішими переживаннями, а найбільше з почуття кохання.

ОЙ СУМНЕНЬКА ПОЛОНИНА

Та кувала зозулиця,
Кувала, кувала,
Та в зеленій полонинці
Нічку ночувала.

Ой кувала зозулиця,
Кувала, кувала,
Єк учула, що йде зима
Вона си сховала.

Єк учула, що йде зима
Зима холоденька,
Відлетіла в теплі краї
Зозула сивенька.

Ой сумненька полонина,
Сумненька, сумненька,
Бо уже і та й припала
Зима студененька.

НІДЕ МИ СИ ТАК НЕ ВДАЛО

Ніде ми си так не вдало,
Єк в тій полонині, —
Там зозулечка кувала
Вічно на кедрині.

Єке ж цесе кованнєчко
Було приємненьке,
Так єк житте у людини,
Доків молоденьке.

Відей, знав би в полонинку
Коником манджяти,
За літами і зозульков
Їхав бим шукати.

Та зозульку на калині
Кождий раз учув би,
Лишень літа молоденькі
Ніде не здобув би.

Зірву листок для спомину
З зеленого клену,
Най-ко буде з полонини
Памнітка у мене.

Цим листочком приворожу
Співанки пригожі,
Аби було веселенько,
Єк в городі рожі.

Ружка цвіте кілько днів
Тай мусит обпасти,
А співанка вічно жива —
Лиш у душу класти.

ПОЛОНИНА ПОКОШЕНА

Ой зелена полонина
Та й зелена буде,
Та й зелену полонину
Покосили люде.

Ой вийду я в полонину
Рубати кісета, —
Полонина покошена,
Яворина стєта.

Та й скошена полонина,
На ній воли сиві;
Назбирав єм співаночок,
Розсію по ниві.

Ой сумує полонинка,
Сумує, сумує,
Бо вже мого голосочка,
Не чує, не чує.

Михайло Онишко

МОЯ ЧИ НЕ МОЯ?

Гумореска

Ви не боялись до мене зайти, куме?

— Та чого ж я мав боятися? Хіба ви що? Відьма?

— Сусідка вам, напевно, говорила, що в мене в голові не все в порядку.

— Говорила, але я не повірив...

—Воно, бачите, таке було. Є в мене дочка Слава. Чули хіба? Хотіла вона вчитись. Батько не хотів було її посилати до школи. А я собі думаю, хай дівча вчиться. Не могла я вчитися, то хай вона мудрішою стане. Перед війною мій брат аж плакав за тою наукою, але не було за що вчити. Здібний був. Ох, який здібний! Як тільки його собі пригадаю, відразу серце болить. І за нього, і за доньку. Тоді сказала доньці:

— Вчися, дитино, вчись, будуть з тебе люди.

Послухала вона мене. Вчиться на докторку. Вчиться і добре. Але, знаєте, щось її стрілило до голови. Чи від тієї науки, чи від чого. Не знаю. Проминув рік. Настала літо, ждемо її на вакації. І ото одного дня дивлюся — заходить до нас якась панюся. Ніби донька, і не донька. Моя була чорна, а тут приходить розпатлане біле дівчисько. Ставить валізку і кидається мені на шию.

— Мамо, я приїхала, — кричить.

— Яка ж я вам мати, — кажу я їй. — Моя ж донька ще не сива! Хай вас дідько має! Чого хочете від мене?

Та таки, знаєте, відіпхнула її від себе.

— Мамо, що з тобою? — запитала прибула. Подивилась на мене як на божевільну і побігла до сусідки.

Прибігла сусідка і:

— Парашко, чи ти здуріла чи що, дочки відрікаєшся?

— Та ж це не моя дочка. Моя була чорна. Та й очі не такі мала. В цієї під очима чорно, вії як мітли, брови — фарбовані ниточки. Волосся як у гиндика-настовбурчилось. Кажу до сусідки: Феська, ти сама здуріла. Я б дочки своєї не розпізнала?

Посварились ми з сусідкою і вона пішла додому. Ви знаєте, таки не повірила б, що то моя дочка, якби батько не прийшов. Він так придивився, покивав головою і каже до мене на ухо:

— Наша доня, і не наша. Якась широкозада ,чи то спідниця така. А знаєш, каже, наша Слава мала чорну бородавку на плечах. Подивись.

Тут я вже не витримала. Заходжу ззаду. Оглядаю плечі. Бачу — є бородавка. Виходить, що Слава. Кричу тоді:

— Славо, що з тобою? Чого ти так змінилась!

Почала її цілувати, спершу бородавку, а пізніше, коли сльози в очах вже були, і ту білу голівку. Вона також, бідна, розплакалась, а старий тільки реготав, аж за боки брався! Отаке-то, куме, тепер діється!!

Слава сказала, що якийсь час буде „білою", а пізніше стане знову цілком чорною.

Думаю собі, будь ти навіть „зозулятою", щоб тільки я могла тебе пізнати. І що то за школи нині? І що то за наука, від якої то біліють, то чорніють?

Знову зближуються вакації. І знову неспокій у мене на серці. Може, тим разом доня з цієї науки позеленіє або позолотіє? Хто ж то може знати? Хоч би можна було пізнати. Чекаю і боюсь.

З ПОЛОНИНИ ВІТЕР ВІЄ

З полонини вітер віє
Та віє тихенький.
Помарніло моє личко
За тобов, миленький.

Ой убита доріжечка
Та в ту полонину!
Та я тебе, милий, люб'ю,
За тебе погину.

Люб'ю тебе, мій миленький,
Та й твою натуру,
Коли своє біле личко
До твого притулю.

Ой Маріє та й Маріє,
Буйний вітер віє!
Та прихили своє личко,
Най ми 'го загріє.

Та прихили своє личко,
Та прихили серце,
Та дам тобі з волоського
Горіха зеренце.

Ой гори високії,
Знизіться низенко,
Аби мому миленькому
Ходити близенько.

Д-р Ігор Майба

МОЄ ВІРУЮ

Це є доповідь, яку виголосив **д-р Ігор Майба** на бенкеті СУМК у Вінніпеґу з нагоди пров. з'їзду 6 листопада, 1971.

— — — — —

Як українець, що народився в Канаді, я познайомлений з роботою і завданнями цієї молодечої організації СУМК, як одної із складових організацій Союзу Українців Самостійників. Ця організація є близько пов'язана з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді.

Я вірю, що сумківці добре знають свою сумківську присягу, одначе дозволю собі процитувати три головні цілі:

Перша: вірую в Бога і в право служити Йому так, як навчає мене моя власна віра, релігія, яку проповідує Українська Греко-Православна Церква в Канаді. Я прирікаю чесно і вірно служити Богові, Церкві і народові в Канаді.

Друга: вірю в канадський вільний демократичний устрій життя і прирікаю бути вірним горожанином цієї країни.

І третє: вірю в ідеали Союзу Української Молоді Канади, які є рівночасно ідеалами Союзу Українців Самостійників. Прирікаю бути вірним свому народові. Я поєдную лояльність Канаді і любов до свого народу в одно.

Піддержувати вище згадані цілі є святим обов'язком кожного з нас. Треба, щоб сумківська мілодь брала активну участь в розвитку українського культурного життя в Канаді.

Тому, що в Україні, нашій культурній батьківщині чимраз більші обмеження в мові, що нарід там позбавлений релігії, що літературу повернено там на засіб пропаґанди соцреалізму, комунізму, що наші прекрасні традиції, звичаї зневажені й осміяні, як „буржуазні пережитки", то тимбільше важливим є, щоб ми в Канаді здобували найкраще знання рідної мови, вивчали історію України й її культуру. Бо лише ми, українці, що живемі у вільному світі, можемо вільно плекати свою мову, зберігати свою культуру та передавати це все нашим наступним поколінням.

Блажен. Митрополит Іларіон казав таке: „Мова, то серце народу. Як гине мова, гине й нарід. Хто цурається своєї рідної мови, той у саме серце ранить свій народ, той веде його до смерти... Українська молодь обов'язана говорити своєю рідною мовою й обов'язана знати її як мову своєї нації, як мову своєї церкви."

Щирі мудрі слова нашого Митрополита. Від тебе, українська молоде, вимагають знання своєї рідної мови і нею треба якнайбільше говорити кожному з нас. В теперішніх часах це є наш найбільший обов'язок.

В минулих роках, коли населення на заході було більш селянське, і коли місцевості були більше етнічно заселені, головно на фармах, то виховувати дітей в українськім дусі було багато легше, як також навчати їх релігії і звичаїв у рідній мові. Бо тоді всі в родині і в громаді, і в товариськім житті говорили українською мовою, брали активну участь в українських організаціях, ходили до української церкви, давали представлення в Українських Народних Домах, брали участь в концертах, спортових змаганнях — взагалі — весь побут, спосіб життя був на рідній мові. Коли ми поглянемо в історію СУМК, яка була видана з нагоди 25-ліття організації, ми побачимо, що сумківські фестивалі були переповнені молоддю. В концертових програмах на ріжні національні свята виступала сумківська молодь, а залі Народних Домів були заповнені українськими громадянами. Тоді було багато легше бути сумківцем.

З приходом модерної комунікації, як автомобілі, радіо, телевізії, через зміни у модерному житті міста, головно по другій світовій війні, стало чимраз трудніше бути українцем в Канаді. Багато українських навіть і свідомих родичів похитнулись і їхні діти не були спроможні додержуватись тих засад, які роблять українця повноцінною людиною. У цім, до певної міри винні також наші релігійні і культурні організації. Мішані подружжя частинно послаблюють нашу народність. А вже найбільше асимілюються діти тих родичів, які не є зацікавлені і не беруть ніякої участи в українських організаціях.

Можливо, що така асиміляція є природним явищем в Канаді, але багато людей з таким не погоджується. На тему асиміляції йде гаряча дискусія. Навіть і в цей модерний 1971 рік я вірю, що українці не прийняли асиміляції...

Ми свідомі того, як загрозливо діє на людство атомічна доба, доба космічних полетів, кольорова телевізія, „Гай-Фай", як впливає на молодь спорт, в якім вони беруть участь поруч своїх ровесників інших народів — футбол, бейсбол, гокей, бовлінґ, кирлінґ, або такі суспільні явища, як гипіс, йипіс, секс, плейбой довп, дроґс, „фрі сосаєті". Тому тепер родинам у вихованні дітей трудно вдержувати рів-

новагу, поважати їхню спадщину і плекати свою національну культуру.

Ці всі вище згадані чинники постійно компетують за наш час і за час наших дітей. Ми мусимо знайти рівновагу між модерними вартостями і способами нашого життя, старшими випробуваними вартостями і морально-етичними принціпами. Ми мусимо створити добру і розумну рівновагу між українським життям і вимогами сучасного в цій країні. Ми не сміємо бути радикальними і піти задалеко в один чи в другий бік.

От візьмім хоч би середовище, в якім виростають діти. Те, що ми навчилися в молодих літах, рідко коли забувається і можемо легко дотримуватись того, якщо будемо постійно під українським впливом у своїм домі, в громадськім оточенні, при грі і в школі. Відси зроджується ініціятива, тут лежить корінь, зміст нашого глибокого духового буття, якого так потребує наша молода ґенерація. Ми всі любимо їсти пироги, голубці, вбиратися в народні костюми, але оскільки важливіше визнати себе повноцінною українською людиною.

Звичайна річ і найпростіша це кожноденна розмова дома по українськи між родичами і дітьми та дітьми між собою. Кожного дня трошки читання і писання по українськи дома і в школі дадуть бажаний результат. Трошки української музики на піяно, або українські рекорди, або спів пісень, чи колядок в родині чи в церкві або в товаристві. Дальше — це вступ до української школи, до церкви, в забавах і танцях серед ровесників.

Одні вив'язуються добре в однім, інші в другім і все це кожному вийде на користь. Якщо не почнемо защіплювати в дітей любові і пошани до свого рідного змалку, від самого дому, то пізніше буде запізно і користи з того будуть незначні.

Важним є те, щоб не знеохочувати тих молодих, що не володіють добре українською мовою. Пам'ятаймо, що це легко можна направити. Якщо людина почуває себе в душі українцем, вона з охотою буде вивчати українську мову, буде сходитися з нами й остаточно переборе труднощі та досягне бажаного успіху.

Мусимо знати ще таку істину, що як будемо мати пошану один до одного як українець до українця, то інші нас за це будуть шанувати. Немає потреби ховатися з нашим українським походженням. Респект і пошана до нашої культурної спадщини витворить респект і пошану інших народностей до нас, бо хто не шанує свого, не вміє пошанувати й чужого.

Є такий відомий афоризм в англійській мові: **The family that prays together, stays together.** Можна також сказати, що як родина засідає разом за стіл до вечері чи обіду і при цім створює атмосферу української родини з рідною мовою, також лишається разом одною родиною на довгі літа. Час обіду чи вечері дає можливість провести корисну розмову. Школа, праця, розвагові забави, телевізія — все забирає багато часу, отже не дивно, що родина рідко коли може бути разом, як при обіді чи вечері. Тому така година повинна бути дуже важливою в кожнім українськім домі.

Сьогодні більшість родичів тяжко працюють, щоб дати своїм дітям все щонайкраще в житті, хочуть, щоб їх діти почувались щасливими та заобезпеченими. Багато зусиль витрачується на здобування матеріяльних вартостей, майна, але багато менше часу віддається для духових культурних вартостей, для плянового виховання характеру в дітей. І тому то при вечері, коли вся родина зібравшись разом, має спромогу створювати це родинне тепло, плекати спільні зацікавлення і почерез розмову й дискусії, в яких кожний член родини бере участь, знаходити той спільний ґрунт. Свідомі і розумні родичі потраплять повести програми таких родинних „сесій для вироблення спільного духа.

В наші часи ми часто чуємо про так званий „дженерейшон ґеп". Він існує не тільки в українських родинах, але й у багатьох родинах в Канаді, одначе нас обходить єдність української родини і ми можемо її виплекати приклавши до того трошки доброї волі і плянової праці.

В наші часи нам багато легше працювати над своєю духовою культурою. Канада складається з культури багатьох різних народностей. Сьогодні федеральний уряд старається помагати етнічним групам в їхній освітній і культурній праці, призначає на цю роботу певні субсидії. Але ми самі також мусимо над собою працювати вчитися, розуміти себе, знати ціну своїй власній організації.

Важним є, щоб наша молодь стреміла до найвищих досягнень у намічених цілях. Наполеглива праця, пильність і завзятість поможуть молоді осягнути бажану мету. Українці в Канаді ще не є належно зарепрезентовані в професіях, або підприємствах. Пропорціонально наших студентів повинно бути більше в університетах, колегіях, як є досі.

МУЗЕЙНА ФУНДАЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Головний Музей Союзу Українок в Саскатуні був попередником всіх інших українських музеїв у Канаді, а між ними і філій нашого Музею, які створились в Торонті, Вінніпеґу, Едмонтоні і Ванкувері.

Збирання і зберігання речей музейної вартости було започатковано далекоглядними членками організації Союзу Українок Канади поверх 35 років тому.

Рівночасно, від самих початків, Союз з управами музеїв, поширював знання про вартість українського мистецтва в його різних ділянках.

Організувалися виставки, контести, проєкти вишивання, виголошувались доповіді, відбувались курси, видавалось інформаційну літературу, достачалось рисунки писанкові і вишивкові відділам і до сторінки в Українському Голосі, а тепер до журнала „Промінь".

Вся музейна праця виконувалась Союзом і членками Музею в тісній кімнаті раніше в старім Інституті Петра Могили, а тепер продовжується ще більше, бо й вимоги тепер далеко більші, в новім Інституті також в одній кімнаті.

Помимо всіх невигод в наших музеях, наша музейна праця освітня, признана провінційним і федеральним урядами в Канаді. Вона признана і поза Канадою Наша музейна праця признана під зглядом всіх вимог, потрібних для музейного становища, бракує нам лише одного — музейного будинку.

Ми щиро оцінюємо співдії з управами філій, з управами відділів Союзу Українок, оцінюємо датки жертводавців. Покладаємо великі надії, що їх приклад заговорить до інших для дальших пожертв на Музейну Фундацію, на її невідкладні потреби, а зокрема на побудову або набуття окремого будинку. Складаємо всім сердечну подяку!

Просимо відділів дальше призначувати збіркові комітети і проводити кампанію у своїй місцевости.

Від 1-го березня до 1-го жвітня 1972 року одержано такі пожертви:

По $200.00 — Відділ ім. Лесі Українки — Вінніпеґ, Ман.

По $168.00 — Відділ ім. Софії Русової — Лонґ Бренч, Онт.

По $65.00 — Відділ ім. Доньки України — Ріджайна, Саск.

По $50.00 — Відділ ім. Ганни Барвінок — Ошава, Онт. Пані Ольга Арсенич — Вінніпеґ, Ман. Д-р Ігор і пані Г. Майба — Вінніпеґ, Ман.

По $30.00 — Відділ ім. Княгині Ольги — Ґримсбі, Онт.

По $25.00 — Пані Галя Олексюк — Мейфейр, Саск. Пані Євгенія Д. Угринюк — Вінніпеґ, Ман.

По $15.00 — Пані Галина Влад — Вінніпеґ, Ман.

По $10.00 — Відділ ім. Олени Пчілки — Керот Ривер, Саск.

По $5.00 — Відділ ім. Св. Княгині Ольги — Етелберт, Ман. Пані Анна Вахняк — Вінніпеґ, Ман. Пані Павліна Іґнаш — Вінніпеґ, Ман. Пані Павліна Будзінська — Вінніпеґ, Ман.

Дальші пожертви просимо виписувати так:

(With your full christian name and surname on personal, or bank cheques or postal money orders.)
to address:
U. N. A. C. Museum Foundation Fund,
c/o Ukrainian Arts & Crafts Museum
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask., Canada
S7N OP1
Attention — Mrs. Mary Boychuk.

За приклад можна взяти жидів — їх нема багато в Манітобі, але зате вони мають велике число професіоналістів, підприємців, займають важливі позиції по університетах, в політичнім житті Канади займають місця провідників, є міністрами в кабінетах.

Я маю довіря і до нашої молоді, вірю в її здібність, бачу візію її світлої майбутности. Цілі і завдання сумківської організації є дуже гарні і я певний того, що ці принципи, будуть і для вас найкращою запорукою доброго українця і взірцевого горожанина Канади.

У другі роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Теодора Стасишина, який упокоївся в травні, 1970 року у Вінніпеґу, в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і жертвую $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Зенові і сини Микола і Іван Стасишин,
Вінніпеґ.

— — — —

Зберігаючи світлу пам'ять нашої дорогої мами, дружини, бабуні, бл. п. Євдокії Буряник, яка відійшла у вічність 16 квітня, 1965 року, складаємо нев'янучий вінок і в її світлу пам'ять засилаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Дочка Марія Березюк, батько Іван Буряник і родина,
Айтуна, Саск.

КОЛИ НАРОДЖУВАЛАСЯ ВИШИВАНА СУКНЯ...

Пошта принесла свіже число журналу „Нові дні". З обкладинки мені щиро і невимушено всміхається миле дівчатко у довгій ясній вишиваній сукні. Це ж — наша, українська гордість, Донна Савицька, цьогорічна перша краля Канади!

Не можу відірватися: все дивлюся на любе сусідське дівча (бо ми ж — справді сусіди: родина Донни належить до православної громади Кіченер — Ватерлю!), і променистий, радісний вираз молоденького личка чарує мене. Як приємно бачити сучасну молоду людину, широка слава і успіх якої не змінили природніх рис її скромности, стриманости і ідейности, що так чудово прикрашують молодість! Ні почесті, ні численні дарунки, ані похвали не зіпсули милого і відкритого виразу обличчя Донни, не бачимо найменших рис холодної гордости чи зарозумілости. . .

І раптом погляд на вишивану сукню пригадує мені недавні січневі завірюхи, снігові намети, люті морози, крижані латки на автострадах, коли авта закидало на закрутах, ніби „гуцулку Ксеню" у вирі танцю. . . Згадується і ціла „завірюха" телефонних дзвонків, розмов і новин, коли часом доводилося геть знімати слухавку з телефону, щоб хоч поспіхом впорядкувати в хаті чи приготувати обід. . .

— Гальо! Гальо! Нарешті добилася до вас! Що це ви цілісенький день „висите" на телефоні? Ніяк не можу додзвонитися. . . Чи ж знаєте, що наш відділ зв'язків із молоддю хоче запросити Донну на студентську забаву? А перед тим вона буде в „Ітона". . . Але ж забава буде справжньою атракцією! Успіх її запевнений! Чи не думаєте, що треба було б винайняти більшу залю? Кажете, що вже запізно? Воно і справді трохи пізнувато. . . Але ж ще одна річ. . . Про це ви, напевно, і не чули. . . Наш відділ хоче подарувати Донні гарнюсеньку вишивану балеву сукню! Хіба й про це вже знаєте? Напевно, довідалися від самої ініціяторки — Тамари Дудки? . . Е-е-е. . . То вже не буду вас довше затримувати. . . Спішу. . . спішу. . . Мушу дзвонити далі, до тих, котрі ще не чули. . . До побачення. . .

І далі — рушило, пішло. . . Загув наш відділ КУК, заметушився: якщо вишивати, то вже таки вишивати. . . Не барімося. . .

Тріщав мороз, колючим снігом крутила метелиця. Але вже ніщо не могло стримати чи

Королева краси цілої Канади Донна Савицька в гостях у Гамільтоні, поруч неї стоїть Степан Процишин, а справа крайній — Володимир Дашко — члени управи студентського товариства і господарі забави.

залякати наших жінок-ентузіясток. Вони поїхали засніженими дорогами до матері нашої кралі Донни, розвідали про її смак і уподобання, дістали виміри сукні. . . Повернулися додому — і праця просто закипіла. Днями і ночами не випускаючи голки з рук, вишивала взір пані Павлина Кульчицька. Лиш на хвильку відірветься від праці, щоб глянути на годинника чи число на календарі. А годинник — ніби назло — так швидко обертає стрілками, як той емоційний італієць при гарячій дискусії. . . А календар губить листки днів швидше, ніж той клен при осінньому вітровії. . .

Та не одна пані Кульчицька спішить навздогнати час. З нетерпінням чекає на скінчення вишивання і пані Олена Габрович. Це ж вона запроектувала модель і стиль сукні і хотіла б найскоріше приступити до шиття. . .

Усе наше жіноцтво напружено очікує на викінчення вишиваної сукні. Але ж найбільше

вболіває і нервує душа цілого „проекту" — пані Т. Дудка: „А що як не вспіємо? А ну як щось перешкодить, чи наша краля Донна не прибуде. . .". Такі і сотні інших непевних думок непокоять, турбують, напружують. . .

Та ось вже і п'ятниця. Скінчивши вишивання, пані Кульчицька, як той марафонський бігун із смолоскипом на олімпійських ігрищах, ніби на крилах летить, поспішає до пані Габрович, дрижачими руками передає їй скінчене вишиття. . . І тут починається остання процедура народження бальової сукні. . .

Настала субота, незабутня субота 29 січня, заключний день січневих святкувань гемилтонців, день забави українських студентів.

Готовісенька новенька сукня вже виструнчилась на вішакові, милуючи око стрімкими лініями, граючи яскравими барвами вишиття. Зітхаємо всі з неприхованим відпруженням і радісним чуттям. Лишилося небагато: гарно опакувати чудову сукню, щоб на урочистому вечорі голова жіночого КУК пані Марія Пилипюк вручила спільний дар нашого жіноцтва — чарівній гості, першій королеві краси цілої Канади — Донні Савицькій. . .

Так у творчому неспокої і хвилюванні спільними силами зродилася чудова вишивана бальова сукня для кралі Донни. . .

Гамільтонка

ЛИСТ

Знов листа мені прислала мати,
Невеличкий лист — на кілька слів.
Пише рідна, що навколо хати
Наш садок вишневий забілів.

Наче вчора бігав я до школи
І садив ті вишеньки малі,
А тепер гудуть над ними бджоли
І поважні пустуни — джмелі.

Слів таких і треба небагато,
Та вони як весняні пісні,
Принесли в гуртожиток в кімнату
Теплі-теплі спогади мені.

ПОПРАВКА

У Великоднім привіті Провінційної Екзекутиви на Саскачеван, що був поміщений в ч. 4 з квітня на стор. 14 помилково видруковано ім'я секретарки — має бути **добр. Оксана Олекшій.**

За похибку перепрошуємо.

Редакція

Квітка моїй мамі

У День Матері, з великою шаною, в пам'ять наших добрих та люблячих матерей, Марії Магдалини Керніцької і Софії Ткач, кладемо на їхні могили нев'янучі троянди, складаючи $10.00 на Пресовий Фонд „Променя".

о. Франко й Марія Керніцькі.

— — — —

Нашим дорогим Матерям — бл. п. Теклі Свистун і бл. п. Сарафини Карпінка. Вшановуючи світлу пам'ять про них і в день Матері — замість квітів складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Ольга і Федір Андрущак, Саскатун.

— — — —

Складаємо нев'янучі квіти нашим дорогим Матерям, бл. п. Марії Тріщук і бл. п. Марії Табашнюк з нагоди дня Матері. Пам'ять наша про них завжди світла, а в пошану їм складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Іван і Емілія Табашнюк, Саскатун.

— — — —

Гоїй дорогій Мамі Василині Ґоян в Норт Бетлфорді засилаю в'язанку квітів в день Матері, вітаю сердечно, бажаю радости, здоров'я, а вітаючи, складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Гарбус, Саскатун.

— — — —

Наш відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні вітає всіх членок з нагоди Маминого Дня і бажає кріпкого здоров'я і заразом згаду/мо пам'ять членок, мамів, що відійшли у вічність. Передаємо на прес. фонд журнала „Промінь" $15.00.

Ольга Андрущак, голова
Леся Удод — кор. секр.

— — — —

Сердечні вітання в день Матері засилаю моїй любій Мамі Марії Левченко у Норт Бетлфорд. Бажаю всіх благ, і здоров'я, а 5.00 на журнал „Промінь" це квітка моїй мамі.

Леся Удод (добр.), Саскатун.

— — — —

Сердечні вітання в день Матері і день уродин моїй любій Мамі, Ользі Троян. Бажаю радости, здоров'я і вітаючи складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Наталка Дептух, Саскатун.

ЗАПРОШУЄМО НА ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

Окружний З'їзд Союзу Українок Східньої Екзекутиви відбудеться спільно з складовими організаціями СУС в неділю, 21-го травня 1972 року у Вотерфорді, Онт.

Просимо відділи вислати своїх делеґаток, запрошуємо членок Союзу Українок з окружних діоколичних відділів та громадян самостійницьких організацій та гостей симпатиків прибути масово на цей перший в році окружний З'їзд. Програма З'їзду буде цікава, в якій будуть порушені актуальні питання нашого життя.

За Східню Екзекутиву Союзу Українок
у Виндзорі:

М. Телеґа — голова **І. Римар** — секр.

PROMIN

Vol. XIII, 5 ENGLISH SECTION May, 1972

EARLY UKRAINIAN TEACHER'S COMMUNITY BUILDERS:

BY JOHN H. SYRNICK

In searching for a subject that might be of some interest to this gathering, my thoughts turned to the community where I was born and spent a greater part of my boyhood.

It was a closely-knit community, situated some forty odd miles north-west of Dauphin and ten miles from the village of Ethelbert. It was inhabited entirely by people who in the last decade of the 19th century and at the turn of the 20th emigrated, as my parents did, from western Ukraine. Many of these settlers were interrelated and were of Ukrainian origin, although there were a few families who, because of their Roman Catholic faith, regarded themselves as Poles but did not know the language and conversed entirely in Ukrainian.

I suppose it was like any other pioneer Ukrainian community in Canada, with the characteristic whitewashed clay-plastered cottages and thatched roofs. Many of them had a bank of clay along the outside southern wall, where on summer evenings after the day's toil was done the family would sit and discuss the tasks of the day or chat with the visiting neighbors.

There was a small log church in the centre of this community, for the settlers were deeply religious people. The priests were scarce in those days, but every Sunday and on other holy days the small church was filled to capacity by young and old who participated in common prayer and religious singing led by some lay members. Christmas and Easter were great festive occasions and because each of these holidays lasted three days, the congregation was able to secure for one of those days the services of a visiting clergyman. The religious traditions and customs of the former homeland were strictly observed.

The Easter festivities are still a vivid memory. Easter heralded the advent of spring, and particularly delighted the children. The brooks were running high and the ditches were full of water. The meadows were green and the air was filled with the singing of birds and the tinkling of cowbells, as well as with the fragrance of early spring flowers that dotted the meadows, such as marsh marigolds, ladies' slippers, crocuses and others peculiar to a Canadian springtime.

After the Easter church service there was the blessing of Paska, the Easter bread, the coloured Easter eggs and other traditional food. The baskets were placed on the soft grass of the church green in circular order, and the food having been blessed and sprinkled with the holy water, the parishioners hurried home, some in wagons, others on foot, to partake of the Holy Family feast. Having done this and after attending to the mid-day chores, both old and young would return to the church green. There the older settlers would sit at the base of the belfry to discuss local events and exchange pleasantries, while the women-folk would form their own circle to discuss domestic problems, including the match-making of their growing daughters and sons.

On of the most delightful highlights of the Easter traditions were the "HAHILKY". These were sprightly folk-games accompanied by singing in which the growing boys and girls participated and were sometimes joined by young married couples. These Easter folk-games would continue until dusk, when it was time to break

up in order to attend to the chores at home. Another custom was exchanging the PYSANKY, the coloured Easter eggs.

Unfortunately, these Easter folk games are rarely practised now due partly to unfavorable climatic conditions and partly because the younger generations have lost the art.

One other reason why Easter was, and I believe still is so appealing to the young is an age-long tradition that on this great festive day every member of the family had to have something new to wear. For those more fortunate it might have been a new suit of clothes, for others a new pair of shoes, a shirt or blouse, a pair of socks or stockings, or even a handkerchief or a new pair of shoe laces for those whose parents could not afford something more expensive.

Having given you a glimpse of what our little world looked like in our community, as I remember it, it will be in order to sketch very briefly and in general terms the background of these people, who in the early period of their settlement baffled the older inhabitants of Canada, were called by a variety of names, were often misunderstood and even suspected.

Some called them "'Sifton boys", because it was during the time that Sir Clifford Sifton was Minister of the Interior that their mass migration to Canada began. Others called them "Men in sheepskin coats", still others called them "bohunks".

I recall one rather humorous incident that took place in 1961, when the Canadian Ukrainian community was commemorating the 60th anniversary of the arrival in Canada of the first two permanent Ukrainian settlers. I might add here that recent research has shown that Ukrainian settlers were in Canada before 1891.

But let us return to the incident. As a climax to the 60th anniversary celebrations a banquet was held at the Marlborough Hotel in Winnipeg. In introducing Prof. W. L. Morton, the guest speaker, Judge J. R. Solomon, in a jocular vein reminded the professor that our Anglo-Saxon neighbors used to call our people "bohunks". In reply Prof. Morton said: "I am very sorry that my people called your people 'bohunks', but I wonder what your people called my people?"

Well, we called his people "BARANY", which literally means "rams", masculine for sheep. However, I want to assure you, that "BARANY" did not carry any contemptible meaning. It simply meant those who did not understand the Ukrainian language.

I also want to absolve all those older Canadians who called my people by different names, because it was not entirely their fault. The fault lies mainly with my people, and more precisely with the twist of history that almost obliterated their national consciousness. As a result of poverty and illiteracy, the two usually go together, the Ukrainian immigrants designated their national origin by the names of the regions from which they came. Those who came from Bukovina called themselves Bukovinians; those from Galicia called themselves Galicians, while many others called themselves Austrian because that part of their homeland was under Austrian domination. The more progressive ones called themselves Ruthenians, which is not to be confused with Russians, and those who possessed higher education called themselves Ukrainians.

There was a great revival of national consciousness among these settlers in the period roughly between 1908 and 1918, due to a variety of factors, which will be briefly dealt with later. Yet it was not until the census of 1921 that the Dominion Bureau of Statistics finally saw light and realized that the Bukovinians, Galicians, Ruthenians and Ukrainians were actually the same people.

The 1921 census showed 1,616 Bukovinians, 24,456 Galicians, 16,861 Ruthenians and 63,788 Ukrainians. The Dominion statisticians totalled all these figures and concluded that in 1921 Canada had within its borders 106,721 inhabitants of Ukrainian origin.

But even this total did not reflect the true picture, because in that same year the statistics showed 107,671 Austrians, although we know that there is no such ethnic origin. That there were still many Ukrainians who designated themselves as Austrians is borne out by the fact that between 1921 and 1931 the number of Austrians decreased from 107,671 to 48,639, a drop of 59,032. In the 1941 census there was a further drop of 21,317, leaving only 37,715 Austrians out of the original total of 107,671 that was their number in 1921.

Somewhat similar, though far less spectacular change, occurred in the Russian column, as can be seen from the following tables:

Census year	Number of Russians
1901	19,825
1911	43,142
1921	100,064
1931	88,148 — a drop of 11,916
1941	83,708 — a drop of 4,440

making a total drop of 16,356.

Although it cannot be established with any degree of certainty how many of those who originally designated themselves as Austrians, crossed over to the Ukrainian column in later censuses, there can be no doubt that very many did. Similarly, some of those who gave their ethnic origin as Russian joined the Ukrainians as their national consciousness re-emerged. It should be noted here that in western Ukraine from which the overwhelming majority of Ukrainians came to Canada, there was a Russophil movement aided by the Russian czars. After 1941 the Russian group in Canada attained numerical stability, which was reflected in a small rise in its numbers, due almost entirely to natural increase as there is practically no immigration from the Soviet Union.

What was the picture like in Manitoba? The 1921 census lists 192 Bukovinians, 10,288 Galicians, 7,987 Ruthenians and 25,662 Ukrainians, making a total of 44,129.*

This group of settlers, whom henceforth we shall call Ukrainians, their rightful name, formed the second largest group in Manitoba after the Anglo-Saxon group, exceeding as far as numbers go, both the French and German group, and this picture is still true today.

I have not been able to obtain official population statistics for earlier years in relation to the Ukrainian group in Manitoba. However, Dr. Vladimir Kaye in his recent book entitled "Early Ukrainian Settlements in Canada — 1895-1900 published by the University of Toronto Press, states that the official figures for 1902, contained in the memorandum submitted to the Commissioner of Immigration in Ottawa by Cyril Genik, showed that in 1902 there were 17,058 "Ruthenians" in Manitoba. I am inclined to accept this figure as fairly accurate because Mr. Genik was in the employ of the Dominion Immigration Branch in Winnipeg, and was supposed to keep a close tab on the arrival of Ukrainian immigrants to this province and farther West.

These people settled in compact masses in such areas as Valley River, Sifton, Fork River, Ethelbert, Garland, Pine River, Sclater, Cowan, which lie north of Dauphin, also in the Gilbert Plains area, south of the Riding Mountains in Sandy Lake, Menzie, Rossburn, Oakburn, in the Interlake areas such as Teulon, Pleasant Home, Komarno, also south of Winnipeg in Stuartburn, Vita, Tolstoi, Caliento and Sundown.

These compact settlements, though a blessing in disguise, posed some very real problems for the government of the day. The most pressing one was that of education and the integration of the new settlers into the fabric of the Canadian society. It was no easy task. The language barrier made communication extremely difficult.

Fortunately for the settlers, as well as for Manitoba, these people were not altogether leaderless. Along with the mass of villagers with little or no education there came to Canada a number of young men, who were students in the old country, and possessed either partial or complete secondary education. There were also a few with some university training. These young men spearheaded a movement for the betterment and advancement of their kinsmen in a new land.

The establishment of schools in Ukrainian communities only partly solved the problem of education. The schools had to be staffed, and qualified teachers were hard to obtain. Moreover, the Anglo-Saxon teachers were very reluctant to teach in the backwoods, and for understandable reasons. Apart from the language barrier and strange customs, there was also lack of adequate lodgings and boarding places. I might add that this reluctance was mutual to a certain extent. The Ukrainian settlers preferred a teacher who could speak their language and feel a part of the community, who had a genuine stake in the progress of the community, who would be a counsellor, a guide and interpreter to the settlers, as they faced many problems of adaptation in a new land.

Consequently, the Ukrainians requested that the Laurier-Greenway agreement of 1897, known as Section 258 of the Public Schools Act be implemented. This section of the Act read that:

> "Where ten of the pupils speak the French language, or any other language other than English, as their native language, the teaching for such pupils shall be conducted in French, or such other language, and English upon the bilingual system."[1]

(To be continued)

* The 1961 census showed 473,337 persons of Ukrainian ethnic origin in Canada, 2.46% of the total population, of which 361,496, or 1.98% of the total population, indicated Ukrainian was their mother tongue. In Manitoba, 105,372 persons of Ukrainian origin, or 11.43% of the provincial population, had 85,173, or 9.24%, who indicated Ukrainian as their mother tongue.

1 *Statutes of Manitoba, 1897*, C. 26, Sec. 10.

Канадці...

Щороку приблизно 60 тис. осіб з усіх частин світу стають канадськими горожанами.

Можливо, що ви також прожили в Канаді декілька років і думаєте про прийняття громадянства. Якщо ви в числі тих, які можуть стати канадськими громадянами, Канада радо вас прийме в ряди своїх громадян.

Ви зможете довідатися, чи ви маєте право прийняти канадське громадянство, відвідавши один із нижченаведених судів відділу громадянства Канади. Там вас радо приймуть, дадуть вам відповіді на всі ваші питання та допоможуть вам виповнити вашу анкету.

Якщо ж ви не можете відвідати одну з цих установ, то напишіть в одну з тих, яка знаходиться найближче до вас і вам вишлють всі деталі відносно громадянства.

Canadian Citizenship Offices

55 St. Clair Avenue East
TORONTO, Ont.

150 Main Street West
HAMILTON 10, Ont.

70 King Street North
WATERLOO, Ont.

360 St. Paul Street East
ST. CATHARINES, Ont.

Federal Building
Room 304, 19 Lisgar Street South
SUDBURY, Ont.

Dominion Public Building
5th Floor
457 Richmond Street
LONDON, Ont.

Federal Building
5th Floor
185 Ouellette Avenue
WINDSOR, Ont.

Federal Building
1st Floor, 269 Main Street
WINNIPEG, Man.

150 Kent Street
9th Floor
OTTAWA, Ont.

Canadian Imperial Bank
of Commerce Bldg.
10th Floor, 1867 Hamilton Ave.
REGINA, Sask.

Sir Alexander MacKenzie Bldg.
9828 - 104th Avenue
EDMONTON, Alta.

Oil Exchange Building
Suite 300
309 - 7th Avenue S. W.
CALGARY, Alta.

1075 Georgia St. West
VANCOUVER, B. C.

Customs House
816 Government Street
VICTORIA, B. C.

Centennial Building
6th Floor
Corner Sackville & Granville Sts.
HALIFAX, N. S.

McLean-Spear Building
77 Vaughan Harvey Blvd.
P. O. Box 828
MONCTON, N. B.

Commerce House
1080 Beaver Hall Hill
Room 2100
MONTREAL, Que.

Ви також можете звернутися листовно на слідуючу адресу:

CITIZENSHIP REGISTRATION BRANCH NATIONAL BUILDING,
130 SLATER STREET, OTTAWA 4, ONTARIO

Government of Canada
Gouvernement du Canada

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Г. Бойко

МАМИНЕ СВЯТО

1-ша дівчинка
Чого це надворі
Блищать мов перлини,
І чисті й прозорі
Весняні краплини?

2-га дівчинка
Чого це пісні
Заспівали свої
Веселі, грайливі,
Дзвінкі ручаї?

3-тя дівчинка
Чого це так сонце
Ласкаво пригріло?

1-ший хлопчик
Це мамине свято
Уже наступило!

Всі
На мамине свято
Привітна, ясна
У кожну кімнату
Приходить весна!

1-ша дівчинка
Весна посилає
Всім мамам привіт!
Їм першим дарує
І пролісків цвіт!

2-гий хлопчик
Улюбленим мамам
Дівчатка й хлоп'ята
Вітальні листівки
Вручили на свято

1-ша дівчинка
Ми дуже вас любим
І дякуєм знов
За ваші турботи,
За вашу любов!

2-га дівчинка
Прийміть подарунки
Від Ваших діток:
Зробив їх наш дружній
Дитячий садок.

Діти дарують мамам і вихователькам свої подарунки.

Мої спостереження

Весна! Весна! Весна! — дзвенять струмки! В блискучих весняних калюжках, наче в дзеркалі, відбивається яскраве блакитне небо.

Спостерігати весну надто цікаво. Хочеш — іди в поле, хочеш — помандруй до лісу.

Кущі верболозу над річкою вкрилися дрібними ніжно-зеленими молодими листочками. На березі порозпускалися сережки, і на кінці зламаної гілочки збирається краплина солодкуватого соку.

Он на пагорбку вже починає зеленіти молода травичка. На глинястому зсуві в яру жовтіють квітки пухнастої мати-й-мачухи.

Про наближення весни нас сповістили своїм жвавим дзеньканням синички. І дятел вже почав вибивати дзьобом по сухій гілляці дріб не гірше за Вітю — кращого барабанщика загону: „Дрр-дрр, весна іде, іде, іде..." Це в дятла така весняна „пісня", бо співати по-справжньому він не вміє.

В. Таращук.

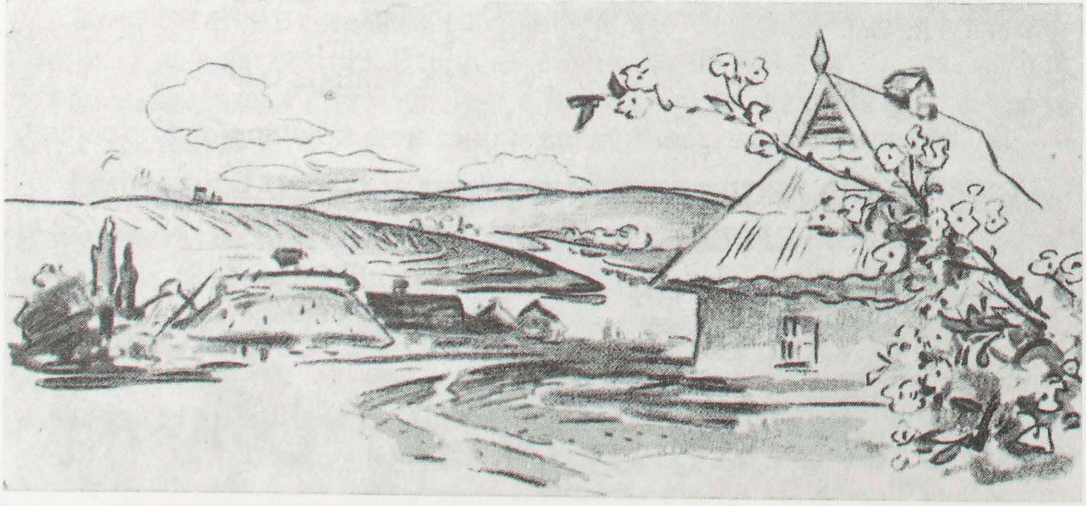

Звіт Провінційного З'їзду Союзу Українок у Манітобі

Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади у Манітобі відбувся у Вінніпеґу в днях 10, 11, 12 грудня 1971 року.

Перша сесія відбулася в залі Катедри Пресвятої Трійці в п'ятницю вечером 10 грудня. Вечірню сесію відкрила голова провінційної управи пані М. Білоус, привітавши делегаток і гостей. Настоятель Катедри о. прот. В. Слюзар провів молитву, слова якої зворушили усіх учасників і надали присутнім поважного настрою та розуміння важливости такого З'їзду.

До президії З'їзду увійшли: пані Н. Фарина, заступниця голови Союзу Українок Канади, гість доповідач з Едмонтону, добр. Стратійчук і Т. Гаврисишин. Секретарювали пані В. Кутний і А. Шевель. До резолюційної комісії увійшли: Н. Фарина, М. Білоус і Н. Когуська. Номінаційна Комісія: Вікторія Ґоряк, Марія Марко, Даяна Бабинчук, Ґеня Матієшин, Марія Андрейчук, Марія П. Ілюк. Програмою З'їзду керувала М. Білоус, голова пров. Управи.

Головним промовцем цього вечора була представниця головної управи СУК з Едмонтону пані Н. Фарина, яка вітала З'їзд в імени голови СУК пані Лесі Івасюк, та цілої управи. Промова пані Фарини була на організаційну тему, в якій вона підкреслила, що основні цілі і завдання Союзу Українок Канади не змінилися по сьогодні, але обставини життя змінилися і це вимагає від нас шукання доріг, вводити нові методи праці та щоб заохочувати нових членів вступати до організації.

В програму сесії входило проголошення імен студентів, що одержали нагороди, які Ман. управа дає за осяги в науці українознавства. Під час літніх курсів в Колеґії св. Андрея одержали нагороди по 25 дол.: Діяна Ферре з Едмонтону і Нестор Масло з Едмонтону. Студентка Манітобського університету славістичного відділу Ольга Цяпута з Вінніпеґу одержала 50.00 дол.

Був проголошений вислід контесту вишиття, що був започаткований в році сторіччя Манітоби, з ціллю при-

МАНІТОБСЬКА ЕКЗЕКУТИВА С.У.К. ЗА РІК 1971. 1-ий ряд сидять: С. Пелех — касирка, В. Кутний, рек. секретарка, Т. Гаврисишин — уступивша голова, М. Білоус — голова, Г. Кіцюк — 1-ша заст. голови, В. Симчич — кор. секр., М. Мандзюк — 2-га заст. голови; 2-ий ряд стоять: Є. Білич — реф. „Променя", К. Креп'якевич — гол. відділу, М. Кушнірик — гол. відділу, Д. Українець — гол. відділу, А. Сарчук — реф. архіву, А. Павлик — реф. музею, С. Керелюк — контр. комісія; 3-ій ряд: Є. Савчук — гол. відділу, С. Гоменюк — контр. комісія, А. Шевель — реф. шкільництва, Ю. Лучак — реф. горожанства, С. Сасс — реф. культури і науки, О. Завісляк — реф. молодших відділів СУМК, П. Ігнаш — реф. стипендії. На знимці бракує Л. Ковалюк — членки контр. комісії.

дбання речей для мандрівної виставки народнього мистецтва і музею. У першій групі (вишиття доріжок і серветок) першу нагороду одержала В. Доброгорська з Флин Флон, а другу Анастазія Кралька з Транскони; у другій групі (обруси) першу нагороду здобула А. Павлик з Вінніпегу, другу нагороду отримала А. Бельбас з Робсон; в третій групі (подушки) першу нагороду дістала Ф. Курчаба з Робсон, а другу Т. Олійник з Форт Френсес, Онт. На закінчення сесії пані Г. Богонос, голова відділу СУК ім. Л. Українки при Катедрі передала привіт від відділу, та запросила учасників на чайне прийняття, яке улаштували місцеві відділи.

Другого дня, в суботу, 11 грудня сесії продовжувалися в Колегії св. Андрея. Раніше сесія почалася привітами від відділів: ім. Л. Українки з Транскони — пані Савчук, ім. Княгині Ольги з Вінніпегу — М. Луценків, ім. О. Кобилянської з Вінніпегу — Д. Українець, ім. Доньки України з Роблину — Бугера, ім. Л. Українки з Овкборну — Ґ. Матієшин, ім. Л. Українки з Давфину — М. Андрейчук, ім. О. Кобилянської з Сандавну — М. Ілюк, ім О. Кобилянської з Вайта — добр. М. Лакуста.

Голова пані М. Білоус прочитала писемні привіти від відділу ім. св. Ольги з Толстой та від відділу ім. Л. Українки з Мензі. Цінною точкою цієї сесії була доповідь о. прот. Сергія Кицюка, який є головою Ради Української Школи при Консисторії УГПЦ. Говорив він про завдання та діяльність Ради Української Школи, про значення українського шкільництва в Канаді. В своїй доповіді о. Кицюк просив СУК піддержувати працю в рідних школах, та закликав складати пожертви на Рідношкільну Фундацію ім. Василя Сарчука.

Звіти урядниць Ман. управи СУК (були всі надруковані й роздані при реєстрації) свідчили про широку діяльність манітобської управи в минулому році. Впродовж ділового року відбулося два окружних з'їзди; членки управи відвідали 11 відділів на провінції, брали участь в конференціях, з'їздах та на конгресі КУК. В січні 1971 р. улаштовано прийняття для уступившої голови Т. Гаврисишин, на якому вручили їй доживотне членство в Манітоб. Жіночій Раді. В березні улаштовано прийняття в честь пані Г. Гнатишин — голови Канадійської Національної Жіночої Ради.

Спільно з комітетом мистецтва і музею було улаштовано виставку народнього мистецтва на українському фестивалі в Дафині, та виставку рушників у Вінніпегу, з чого передано 1,000 долярів на Музейну Фундацію Союзу Українок. На сесії після обіду переведено групові дискусії. Найголовнішими рекомендаціями групових дискусій було посилити кампанію за приєднуванням молодих жінок до організації СУК. На заклик М. Білоус збірка на організаційний фонд принесла 197 долярів.

Склад Манітобської управи СУК на 1971-1972 р. Голова — переобрано Марію Білоус з Дафину.

Уступивша голова Теодора Гаврисишин,
1-ша заступниця голови — Марія Мандзюк,
2-га заступниця голови — доб. Юстина Лучак,
Рекордова секретарка — Василина Кутна,
Кореспонденційна секретарка — Анна Назаревич,
Касирка — Соня Пелех.

Референтки: освіти — Анна Воробець, журнала „Промінь" — Єлисавета Білич; громадянства — Марія Симчич, молодших відділів СУМК — Ольга Завісляк, стипендій — Павліна Ігнаш, шкільництва — Ольга Долинчук, архіву — Анастасія Сарчук. До комітету мистецтва і музею обрано:

Голова — Ангелина Павлик,
Заступниця — Вікторія Ґоряк,
Рекордова секретарка — Анастасія Сарчук,
Кореспонденційна секретарка — Соня Бейзик,
Касирка — Евелин Василишин,
Членки — Кароля Ковалюк і Галина Онуфрійчук.

Контрольна комісія: Стефанія Керелюк, Євгенія Гоменюк і доб. Стефанія Сасс. Окружні представниці: округа Вайта — Марія Т. Ілюк, округа Дафин-Роблин — Марія Андрейчук.

У неділю по полудні відбулася загальна сесія СУС в авдиторії Катедри Пресв. Трійці, на якій промовляв проф. В. Тарнопольський. В год. 730 ввечорі відбулася Конвокація в Колегії св Андрея ступнями „Бакалавра Богословія" Конвокаційну доповідь виголосив отець Олег Кравченко.

Анна Шевель

ПАМ'ЯТНИК НАЙДОРОЖЧИМ

У незабутню пам'ять моїх дорогих, — мами, бл. п. Василини Романко, яка відійшла від нас 5 квітня 1958 року і тата, бл. п. Миколи Романка, який упокоївся 30 січня 1970 року, складаю нев'янучий вінок та засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дочка Докія Кіндрачук, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — —

У другу річницю смерти мого дорогого батька, бл. п. Олекси Ґояна, який упокоївся 31 березня 1970 року в Норт Бетлфорді, складаю на нев'янучий вінок в його світлу пам'ять $5.00 на журнал „Промінь".

Василь Ґоян, Ґомболт, Саск.

— — — —

Відділ ім. Лесі Українки в Мусідора, Алберта, складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Доці Лизанчук, яка упокоїлась в березні 1972 року в Давсин Крік, Алберта і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь".

За відділ

К. Мандрусяк, голова О. Качмар, секр.

— — — —

У першу річницю смерти нашого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Василя Довбета, який відійшов від нас у вічність 30 квітня, 1971 року, кладемо нев'янучий вінок на його свіжу могилу і в світлу пам'ять покійного складаємо $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Галя Довбета, діти і внуки, Гамільтон, Онт.

— — — —

Складаю свіжу китицю квітів на нев'янучий вінок у пам'ять моїх близьких і незабутних приятельок-сестер, із славного роду Угринюків, бл. п. Стефанії Купченко, з Едмонтону, яка упокоїлася 12-го грудня, 1971, і бл. п. Ольги Вест, з Торонта, яка упокоїлася 12-го лютого, 1972, засилаючи на журнал „Промінь" $10.00.

Ольга Ганночко, Едмонтон, Алберта

— — — —

Нев'янучий вінок складаю в пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Аделі Савчук, яка упокоїлась 16 квітня, 1968 року, а на журнал „Промінь" засилаю $5.00.

Сесилія Крептул, Реджайна, Саск.

ОГЛЯД ДІЯЛЬНОСТИ МОЛОДШОГО ВІДДІЛУ СУМК в Саскатуні

Праця Молодшого відділу СУМК ім. Івана Франка число 128 почалась з початком шкільного 1970-71-го року у м. вересні. Відділ мав 50 членів у віці від 10 до 16 років.

В минулому році відділ відбув 10 місячних зборів і 2 засідань управи. Збори відбуваються завжди в українській мові, протоколи зборів також записуються і читаються українською мовою кожної першої неділі в місяці. Наш відділ працює в порозумінні з провінційною і генеральною управами СУМК. Копії з протоколів зборів були вислані до централі.

Сумківці беруть участь у Богослуженнях, служать у вівтарній дружині і недільній школі. Відділ брав участь у всіх святах і концертах, де лише був запрошений. Сумківці ходили колядувати на Катедру й також колядували в домі для старших людей Святого Йосифа.

Спочатку був улаштований День Членства, коли до відділу вписуються нові члени. Зложили вінок поляглим на 11 листопада. Дівчата навчалися виробляти колачі і паски під проводом пані Пігач і пані Ференюк. Дівчата і хлопці писали перед Великоднем писанки. Дівчата сумківки помагали доносити до столів при весільних і похоронних обідах. Сумківці мали вечерок „Талантів". Відограли два представлення — „Десятник Люлька" і „Хлопці молодці".

Відділ вислав чотири делеґати на курс провінційного семинаря провідників. Сумківці брали участь в з'їздах — провінційнім і крайовім. На провінц. з'їзді виступали у драматичних змаганнях, відограли представлення „Десятник Люлька" і брали участь у красномовстві та в танках. На 22 і 24 травня 1971 року в Канорі на оселі Тризуб наш відділ виграв два трофеї — чаші за українські танки.

Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської в Саскатуні оплатив сумківцям подорож до Канори. А до всього минулий рік був для нас великий, бо був крайовий З'їзд Союзу Українців Самостійників, до якого наш відділ дуже багато причинився. Молодший відділ вислав 6 делеґатів на цей З'їзд, брав участь також у виставках вишивок і писанок, за які одержав нагороду. Пан В. Кривинюк племінник Лесі Українки був присутній на З'їзді як гість і виконав вручення нагород трьом сумківцям за написання есеїв про Лесю Українку. Першу нагороду одержала Соня Дептух з Саскачевану, сумківка з молодшого відділу — $25.00.

Члени Молодшого відділу брали участь у літніх курсах на оселі Зелений Гай у Вакав, а також побирали літні українські курси Ради Української Школи в Інституті П. Могили. В м. червні сумківці улаштували бенкет і річні збори і вибір нової управи на 1972-ий рік.

Голова — Христина Вівчар, заступ. голови — Тарас Бойчук, рекор. секретарка — Шерон Тимчатин, касирка — Іванна Зазеленчук. Референтки — соціяльний — Синтія Геппі, телефонів — Єлисавета Левицька, членських вкладок — Петруся Бартко, кореспонденції — Анна Папіш.

В минулому році відділ відбував різні забави і прогульки. Про свою діяльність відділ подавав дописи до „Українського Голосу", „Сумківця", журнала „Промінь" і „Трембіта". За рік наш відділ жертвував на такі цілі: Організаційний фонд до Централі СУМК $11.25, на розбудову журнала „Сумківець" $11.25, 60-літній Ювілей „Українського Голосу" — $10.00, на „Промінь", прес. фонд $5.00, на сплачення довгу централі $145.00 і на дрібні видатки $15.00. Приходи за рік були $696.20, розходи $693.70 і в касі осталось $2.50.

Зліва сидить Владика Борис, за ним голова відділу СУМК, Василина Бальон приймає трофей п-ва Базюків з Едмонтону; трофей вручує п. В. Кривинюк, племінник Лесі Українки з Торонта. Поруч нього стоїть пані Іванна Дженіс, референтка молодших СУМК на Канаду.

Всі ці проєкти відділ виконав завзято. Щоб придбати фінансів ми улаштували випродаж печива, продавали квіти на День Матері і квитки для здобуття фондів на організаційну працю СУМК, за які коронували королеву СУМК. Перше місце в цім змаганні здобула Беверлі Базовська з Саскануту і була нагороджена на крайовому З'їзді в Саскатуні в м. липні 1971.

Цей трофей вручується щодва роки на з'їзді Молодшому відділові, який проявить найбільшу активність і виконає якнайбільше проєктів. Цього року у змаганнях взяли участь п'ять місцевостей: Торонто, Гамільтон, Вінніпеґ, Едмонтон, Сейнт Джонс і Саскатун. Вислід змагань за трофей було проголошено по урочистім обіді, якого програма була присвячена 40-літтю організації СУМК. Молодший відділ СУМК ім. Івана Франка в Саскатуні одержав трофей Базюків другим наворотом і буде його мати через два роки до наступного змагання.

На цім місці висловлюємо подяку п-ву Базюкам в Едмонтоні за їх дар. Цей трофей зацікавив відділи СУМК та заставив їх до більшої активности. Управа відділу Молодшого СУМК складає щиру подяку всім тим, хто помагав нашому відділові, як членам Надзірної Ради так і батькам та відділові Союзу Українок Канади в Саскатуні.

Василина Бальон, уст. голова
Анна Папіш, реф. Молодшого СУМК у Саскатуні

Громадська і родинна хроніка

30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ у Вотерфорді Онт.

Неділя, 19 грудня 1971 року залишиться незабутнім днем для членок відділу ім. Лесі Українки у Вотерфорді. Того дня наш відділ святкував 30-літній ювілей своєї діяльности.

Свято почалось Богослуженням в місцевій церкві Св. Покрови. Всеч. о. Олександер Костюк відслужив Молебень за здоров'я членок, а хор відспівав многоліття, а опісля відслужено Панахиду за померших членок відділу. По відправі, всі зійшли до церковної залі на спільний обід. До столів доносили молоді сумківці та кількох членів громади — чоловіків.

Заля на це свято була гарно вдекорована. На передній стіні та по боках написи 1941 — 1971, а посередині на сцені малий столик, накритий гарним вишитим обрусом, на якім стояв намальований на картині сомолоскип, а перед ним засвічена лямпадка. Головний стіл на залі був накритий вишиваним обрусом, на якому стояли колачі, ювілейний торт, свічки та квіти. За цим столом сиділи членки першої управи відділу, отець і добродійка Костюки, голова пров. екзекутиви пані М. Телега з Виндзору, референтка пров. екзек. пані Марія Іванець з Брентфорду і святковий комітет. Молитву провів о. Парох. Голова відділу пані Рузя Свідорович представила гостей за головним столом та піднесла тост до королевої.

Святочний обід закінчено молитвою. Після короткої перерви предсідниця добр. Г. Костюк відкрила святочну програму і після вступного слова покликала голову відділу пані Р. Свідорович, яка привітала голову схід. екзекутиви Союзу Українок пані М. Телегу, членок місцевого відділу, тих, що були від самих початків, як також всіх членок відділу та бувших членок, які прибули на цей ювілей і всіх учасників цього свята. Відтак слідувало вшанування померших членок. Пані П. Залуцька відчитала імена і прізвища померших членок, а голова, пані Р. Свідорович засвічувала свічку і вміщувала її в колач. По цім всі присутні встали і так вшанували покійних членок — хвилиною мовчанки, а опісля співом „Вічная пам'ять".

По цім пані Залуцька прочитала протокол перших зборів жіночого товариства з дня 18 травня 1941 року, на яких було засновано наш відділ. Дальше відчитала імена і прізвища членок управи за кожний рік від 1941-го та дала огляд діяльности і жертвенности відділу в користь нашої церкви і наших установ впродовж 30-ти років.

Відтак пані Р. Галик покликала тих членок, що є у відділі від самих початків і тих, що працювали в товаристві 25 років пань: Марію Шебець, Параскевію Щербань, Павліну Залуцьку, Анелю Завальську, Марію Світальську, Магдалину Жигальську, Василину Сторощук, Анну Галик, Марію Дроздовську, Феодосію Панасюк, Анастасію Оробко, Марію Блаженко. Грамоти вручувала їм голова Схід. Екзекутиви пані М. Телега. Кожна грамота була убрана в рамках, а референтка пані Марія Іванець причіплювала кожній корсаж. По цім голова відділу пані Р. Свідорович покликала всіх решта членок відділу і кожній вчепила корсаж, а бувшим членкам одну гарну квітку.

Світлина відділу під час ювілею. Перший ряд зліва направо: Р. Галик, П. Щербань, Р. Свідорович, добр. Г. Костюк, о. О. Костюк — парох, М. Телега, голова пров. екзек. М. Іванець, референтка пров. екзек., М. Шебець, П. Залуцька, А. Галик; другий ряд: М. Перетятко, С. Новак, М. Ґулька, М. Жигальська, М. Блажейко, С. Козіра, М. Дроздовська, Л. Галик, М. Світальська, О. Гарійчук, М. Сукирка; третій ряд: М. Ґордій, М. Ковтолюк, Д. Дворняк, О. Андрушко, Д. Ґулька, А. Федченко, П. Колман, А. Андрушко, А. Перетятко.

Слідували привіти. Від церковної громади — п. Мирослав Андрушко, від відділу СУМК — Катруся Галик, референта Сх. екзек. — пані Марія Іванець, від відділу з Брентфорду — пані Шалай, від ТУС з Брентфорду — п. Н. Іванець, від жін. т-ва з Вотерлю — пані Л. Яхторович, від відділу СУМК з Вотерлю — Галя Вітрук, від прав. громади з Брентфорду — п. Василь Костюк. Після привітів пані М. Іванець представила головну доповідачку, пані Мирославу Телегу. Привітавши відділ, членок і учасників свята, доповідачка говорила про завдання організації та обов'язки членок відділу, заохочувала молодь зберігати рідну мову. Доповідь була цікава і змістовна. Подяку доповідачці зложила пані Залуцька. Слово забрав також о. Костюк, в якім висловив признання членкам за улаштування свята та взагалі працюяку воно виконує при церкві. Кінцеве слово виголосила голова пані Р. Галик, склавши подяку учасникам і гостям, делегатам, промовцям. Ювілей закінчено молитвою „Достойно є".

По цім відбулось чайне прийняття і роздача ювілейного торта. Взято кілька знимок на пам'ятку цього ювілею. З цієї нагоди зібрано було $46.35 на журнал „Промінь", а наш відділ з нагоди 30-ліття складає 30 дол. — разом $76.35 включно за виріб коштів кліше із наших світлин.

Рузя Свідорович

ВЕЧІР ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Гамільтон, Онт.

Заходами культурно - освітнього комітету відділу ім. Л. Українки відбувся вечір, присвячений поетесі Лесі Українці. Сходини з добірною програмою відбулися 22 лютого, 1972 року в залі Собору Св. Володимира.

Програма вечора почалась молитвою. Святочні сходини відкрила голова відділу пані Марія Пасека відповідним словом, в якім пояснила ціль таких святкувань, що це є „день патронки нашого відділу Лесі Українки найбільшої поетки нашого народу". Опісля пані Пасека оповіла, що Леся Українка вчила нас всіх у своїх творах любити Україну, розказала дещо про життя поетки і закликала присутніх працювати у своїх організаціях і тим самим сповняти ті заповіти, що їх нам вона лишила. „Своєю працею та корисними ділами ми прискоримо той день, що його в своїй уяві бачила Леся Українка ,а саме вільну, від нікого незалежну Україну.

Бувші голови відділу від 1941 до 1971 року. Зліва направо: Р. Свідорович — теперішня голова, Р. Галик, П. Залуцька, М. Гулька, Т. Щербань, М. Шебець, А. Галик. Неприсутні: А. Оробко, А. Ткачук, В. Іванович.

Програма вечора складалась з таких точок: „Незабутній ювілейний рік", редакційної статті в журналі за м. лютий і 1972 та „Розповіді сестри Лесі Українки Ісидори Косач-Борисової" прочитала пані В. Логин. Вірш „Як я умру на світі запалає" — пані Є. Гребенюк, вірш „Кримські спогади" — пані В. Сіренко, „Чи згадали хоч раз" — пані А. Кіт, вірш „Зоря" — пані Логин, „Віла — посестра мавки" — читала пані Ольга Кульчицька.

Кінцеве слово виголосила голова відділу, пані Пасека. У своїм слові Пасека підкреслила вагу слова Лесі Українки, яке так само як слово Шевченка для нас це дороговказ, якого ми маємо шанувати і сповняти живучи у вільному світі і щоб ми ніколи не забували хто ми є та яке наше завдання у широкому світі, як синів і дочок українського народу. Подякувала також виконавцям програми за добірні точки і за те, що наш вечір був такий цінний і цікавий.

По цім відбулось чайне прийняття і членки провели збірку, яка принесла $30.00 та яку переслано на журнал „Промінь" на його прес. фонд.

Марія Пелепяк

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ
Валей-Сурей, Б. К.

Незабутнім спогадом для учасників залишиться святочна академія, яку улаштував відділ ім. Ольги Кобилянської в суботу, 26 лютого ц. р. в честь двох видатних письменниць України — Лесі Українки і Ольги Кобилянської. Імпреза відбулася в залі Українського Православного Центру у Валей.

На писемне запрошення секретарки відділу пані Марти Лебедович, прибули на свято членки з Бірнабі, з добре зорганізованим активом під проводом добр. Гикавої і пані Василенко, голови відділу у Бірнабі. Щиро й тепло привітала дорогих гостей заступниця голови відділу, пані Марія Боднарчук ,яка також представила гостей та передала ведення дальшої програми пані Софії Островській.

Святочну академію почато спільним на залі співом „О Україно". По цім слідувало вступне слово добр. Парані Блажук, яка з'ясувала про важливість і значення цих величавих відзначень — Лесі Українки і Ольги Кобилянської, а на закінчення перечитала знаменний твір Л. Українки „Мій шлях".

Наступною точкою був виступ жіночого хору під управою пані Анни Залубняк, який проспівав „Така її доля". Приявні нагородили диригентку і хор щирими оплесками.

Глибоко - патріотичну доповідь про двох славних письменниць України, Лесю Українку і Ольгу Кобилянську виголосив парох нашої громади Успіння Пресв. Богородиці у Валей о. П. Блажук. „Постаті цих двох дочок України — говорив доповідач — їх непоборне і непереможне слово „зброя" стане провідною зорею в

літературній творчості, що опромінюватиме шлях, по якому прямуватиме український нарід до визволення з-під московського поневолення нашого многострадального народу. Україні та її народові служили цих дві сильних і славних жінки — Леся Українка і Ольга Кобилянська.

По доповіді о. Блажука слідував гуртовий спів патріотичних і релігійних пісень, що їх виконали членки місцевого відділу Союзу Українок Канади. Святочну програму закінчено проспіванням національних гимнів.

На закінчення членки місцевого відділу улаштували чайне прийняття, де учасники, засівши до одного стола ділились враженнями з успішно відбутого культурно-освітнього вечора. **Присутній**

На знимці: зліва направо: Марія Гринчук, член комітету, Емілія Рипка, голова Соціяльного Комітету, Анастасія Мисак, член комітету, Лукія Голубіцька, голова Комітету „Променя", панна Розалія Фарина, голова відділу, Стефанія Пауш, член комітету, Емма Верхомин, член комітету.

Фотографія — **Трифона Федорука**

ДЕНЬ „ПРОМЕНЯ" В ЕДМОНТОНІ

День „Променя" у відділі при Катедрі св. Івана відбувся в неділю, 5-го березня пополудні, в авдиторії св. Івана. Свято улаштував Комітет „Променя", за вказівками голови, пані Лукії Голубіцької.

Членки Соціяльного Комітету, якого очолює пані Емілія Рипка, заздалегідь застелили столики вишиваними обрусиками та прикрасили їх квітами. На сцені пишався великий мистецький напис „ПРОМІНЬ", а менші написи стояли на кожнім столику. Це є дар мистця-маляра Вадима Доброліжа, яким ми користуємося кожного року, в цей день.

При дверях гостей вітали панна Розалія Фарина, голова відділу і пані Лукія Голубіцька. Записували гостей пані Анастасія Мисак і пані Катерина Сулима, заступниця касирки відділу. Пані Емма Верхомин збирала передплати, а пані Марія Гринчук, як господиня, доглядала гостей.

Пані Голубіцька відкрила програму вступним словом, підкреслюючи важливість журнала для нашого жіноцтва; панна Розалія Фарина тепло привітала гостей. Дальше хор СУМ-Ківок підспівав три українські народні пісні, під дириґуванням пана Романа Солтикевича; 2 молоді дівчині, Оксана Славутич і Ксеня Скрипник підіграли дует на піяно, та народні пісні. Обі вони побирають лекції музики у пані Валентини Доброліж. По цім слідувала доповідь пані С. Пауш.

При святочно прибранову головному столі чай наливали пані Леся Іваськук, голова крайової Управи Союзу, пані Марія Гавриш, пані Софія Василишин, добр. Марія Керніцька, добр. Марія Хом'як і пані Луїза Феняк, референтка „Променя" в Провінційній Екзекутиві. Перекуску подавали членки Соціяльного Комітету і дівчата сумківки.

Пані Голубіцька щиро подякувала всім тим, що причинились до успіху свята, а гостям за численну участь. Дохід з чаю 100 дол. призначено на журнал „Промінь".

Стефанія Пауш

СВЯТОЧНІ ВІДЗНАЧЕННЯ
Ванкувер, Б. К.

Відділ ім. Л. Українки в Ванкувері, Б. К., щорічно вшановує патронку свого відділу — поетесу Л. Українку. Цього року в додаток, відзначили письменницу О. Кобилянську в 30-тя з дня її смерти. Так що відділ крім фінансових здобутків, які безперечно необхідні для розбудови чи підтримки організації, потребує й іншої поживи, яка потрібна для духового збагачення. Бож завдяки імпрезам ми збагачуємо наші знання про історію та культуру нашого народу. Крім того, коли ми не подбаємо про збереження нашої многогранної спадщини, то чому наша молодь мусить нею цікавитись та зберегти її?

Отож 27 лютого за ініціятивою Культурно - Освітнього Комітету, до якого обрано пань: М. Вакалюк, П. Клюкевич (тимчасово відсутня) та Г. Загаруйко, святочна академія була відповідно приготована і нею провадила голова Комітету пані М. Вакалюк. Програма слідувала в такому порядку: „О, Канада" — заграла надійна піяністка панна Х. Єлиняк; вступне слово — пані М. Вакалюк; деклямацію „Давня весна" розказала уміло пані О. Гавришок; Р. Шевчик заграв на ґітарі в'язанку українських пісень; добре опрацьований реферат про Л. Українку прочитала пані Г. Загаруйко; Церковний хор під управою компетентної дириґентки пані Є. Єлиняк виконав пісні: „Колискова" та „Вечірня година" — деклямувала панна В. Шевчик; реферат про О. Кобилянську виготовила добр. К. Бублик та перечитала вірш Л. Українки „Ольга Кобилянська". „Ще не вмерла Україна" та „Боже Щасти" закінчено концертову частину програми. Голова відділу пані Н. Воробець подякувала присутнім та виконавцям програми і запросила всіх на гостинне чайне прийняття.

Треба дати признання виконавцям програми, які наполегливо попрацювали, доказом чого присутні виявили своє вдоволення. Щира подяка належиться присутнім, які численно прибули і збагатили цю небуденну імпрезу своєю присутністю. Так довго, доки наш український загал цікавиться святочними відзначеннями, мимоволі приходять на думку слова Т. Шевченка: **„Наша дума наша пісня не вмре не загине".**

З цієї нагоди відділ пересилає $40.00 на пресовий фонд журнала „Промінь", який належно оцінений нашими членками. **К. Б.**

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ЗАСЛУЖЕНИХ ГРОМАДЯН ІВАНА І МАРІЇ ЗАЗУЛИКІВ в Сарнія, Онт.

В суботу, 19 лютого, 1972 року, до Української Православної Церкви Пресв. Тройці в Сарнії прибували автомобілями гості з Торонта, Гамільтону, Ґримзбі, Брентфорду, Бурфорду, Виндзору і ближчих околиць та місцеві гості, щоб вшанувати своїх приятелів п-во Івана і Марію Зазуликів з нагоди 50-ліття їх подружнього життя.

Це не була жодна несподіванка, бо п-во Зазулики заздалегідь заявили родині і церковній громаді, що вони улаштовують свій ювілей і що на це своє родинне свято запросили гостей.

Шановні Ювілята, яких вже гості ожидали, увійшли до церкви, за ними всі учасники свята. Тут о. Настоятель, прот. І. Крисфалюсі відслужив вдячний молебень. Дуже гарно співав церковний хор під управою місцевого дяка І. Куця, включно з грімким „Многая літа".

З церкви, ювілята в окруженні гостей перейшли до церковної залі і тут вже почалась друга частина ювілейної програми, якої господарем був двоюрідний брат пані Марії, п. Петро Захарія, який уміло керував святочною програмою. Він же й перший привітав ювілят з їх родинним святом, де між іншим сказав, що був присутній на їх срібному ювілею, а сьогодні на золотому. Сказав також, що ювілята перебрали від своїх батьків любов до свого народу, а також і щиру віру в Бога. По цім слово забрав о. Крисфалюсі, який вкоротці розповів про життєвий шлях ювілятів та їх велику заслугу на церковно-громадській ниві.

Виступали з привітами — племінник П. Зазулик, Д. Харик, В. Стромець, Ю. Сенчук з Виндзору та молодий Є. Сойко, який підкреслив велику заслугу наших ювілят. Будучи ще малим хлопцем, він бачив як обидвоє п-во Зазулики працювали для церкви. Коли б не вони, то не було б тут цієї церкви і ми не мали б такої репрезентації в управі міста Сарнії. За ці щирі слова гості нагородили доповідача бурхливими оплесками.

На закінчення Анеля Новосад, склавши привіт ювілятам, вручила їм дарунок від Сестрицтва і Церковної Громади. Господар попросив до слова Ювілят, які обидвоє по черзі склали подяку гостям, які своєю присутністю вшанували їхне таке величаве родинне свято, склали також подяку за подарунки. По цім до ювілят підходили гості, складали їм побажання. Після всіх привітань заграла музика і почалась третя частина ювілею. Та хай гості танцюють і забавляються, а ми тимчасом поділимось з шановними читачами і розкажемо про життєві дороги наших ювілятів.

Іван Зазулик і його дружина Марія дівоче прізвище Блясецька походять з села Папельники, Снятинського повіту, Західня Україна. Іван народився 1904 року, його дружина Марія 1905 року, ходили до одної школи, а опісля були активними працівниками в Товаристві Просвіта. 16 лютого, 1922 року, це був день їх вінчання. Та не довго молодій парі довелось бути разом. Івана покликали до польського війська, де він відслужив два роки. По повороті з війська і по рокові дома виїхав до Канади, полишивши дома свою молоду дружину. Виїхав Іван у світ шукати кращої долі, або добрих заробітків. 1928 року прибув до містечка Фовм Лейк в Саскачевані. Не дуже було весело в тих часах в Канаді, починались роки безробіття, бо економічна криза охопила була більшу половину світа. 10 років проходив Іван по різних роботах і не все вони були. 1939 року п. Зазулик прибув до Сарнія, сюди він спровадив свою дружину Марію. І з того часу вони проживають тут, де обидвоє працюють на виробництві, як також не забувають про церковне, громадське та національне життя. Беруть вони активну участь в Товаристві Просвіта, разом з своїми однодумцями організують Українську Православну Громаду. Тут і проходили роки їхньої активної діяльности в Канаді.

Автор цього репортажу познайомився з ювілятами 1951 року, а тим самим мав нагоду не тільки бачити їхню працю, але ті часті розмови давали нагоду пізнати їх світогляд. Це ті люди, які не ділять українців та територіяльні межі і термін їх прибуття до Канади. Незалежно, з якої частини людина прибула до Канади, чи коли вона прибула, але залежно від того, як вона працює для добра своєї нації і своєї церкви тепер.

Я не пригадую, щоб без участи ювілятів відбулась якась імпреза, якесь національне свято, або концерт. Скрізь вони обидвоє брали участь. Одного разу на річних зборах церковної громади хотіли вибрати п. І. Зазулика головою громади. Він відмовився, подаючи причину, що як голова він не матиме що робити, тому він воліє бути господарем, а „на такій позиції ми обидвоє з дружиною будемо мати доволі роботи". І тоді я подумав, де і скільки можна знайти таких щирих і віддання громадській праці людей. І не лише щирою працею, але й своїми пожертвами на релігійні і народні цілі.

Обидвоє наші ювіляти не посідають навіть середньої освіти, а пошли Боже нам хоч 50% високо титулованих, щоб були так віддані народній справі, як вони обидвоє. На саму тільки побудову церкви в Сарнії п-во Зазулики пожертвували 5,000 доларів та що їх праця і дрібні пожертви перевищують згадану суму. Вони є членами Колегії Св. Андрея і в пам'ять своїх родичів умеблювали там дві кімнаті за 600 доларів. Вони є членами Інституту Св. Володимира в Торонті, довголітні передплатники „Українського Голосу", „Вісника", журнала „Промінь". І всі ці пожертви з праці рук і що вони більше дбають про громадське життя, як про своє власне. За їх ініціятивою і хоч маленькою числом, але великою

духом громадкою побудовано тут прекрасну церкву.

Пан Зазулик два роки тому як відійшов від праці і є на пенсії, одначе він змінив роботу фабричної на церковну. І як висловився у своїм привіті п. Стромець, який також живе на пенсії, що як я не старався, щоб прийти раніше за Івана Зазулика на роботу до церкви, то він вже там був.

Наші ювіляти минулого літа обидвоє відвідали Україну, яку залишили 43 роки тому. І от з нагоди цього свого ювілею п-во Зазулики склали пожертви по 50 на кожну з таких народніх справ: Колегію Св. Андрея, Інститут Св. Володимира, „Український Голос", „Вісник" і журнал „Промінь" і на місцеву церкву у Сарнії.

Тож бажаємо Вам, наші Вельмишановні Ювілята Іване і Маріє всього найкращого у Вашому подружньому житті. Ви заслужили собі на велику пошану своєю невсипущою працею на користь нашого українського народу в Канаді. Хай Господь зберігає Вас на многії і многії літа!

Сергій Губа, Бурфорд, Онт.

МИЛА НЕСПОДІВАНКА
в Едмонтоні

В неділю, 13-го лютого приятельки і члени родини зійшлися, щоб гідно вшанувати пані Катерину Кругляк з нагоди 70-ліття і дня уродин. Стріча відбулася в домі старшого сина Тараса. Обі невістки, Теофіля і Марта, приготовили смачну вечерю, щоб гідно прийняти дорогих гостей. Допомагали їм близькі приятельки — пані Марія Гавриш і пані Марія Сулима. Для ювілятки це була дійсно хвилююча несподіванка і вона з слізьми радости вітала всіх.

Про заслуги пані Кругляк говорила пані Стефанія Пауш. Наша ювілятка родилася в селі Серединки, біля Тернополя, але після одруження проживала кілька років у славному селі Денисів. Приїхавши до Канади, панство Кругляки стали членами Церкви й наших організацій та щиро працюють у громаді. Їхні три сини учащали до недільної та української шкіл, а також були членами СУМК. Тарас і Олег є підприємцями в Едмонтоні, а Орест занимає високий пост у Федеральному уряді в Оттаві. У міру можливості, сини й невістки також беруть участь у громадському житті. Панство Кругляки втішаються 9-ма внуками.

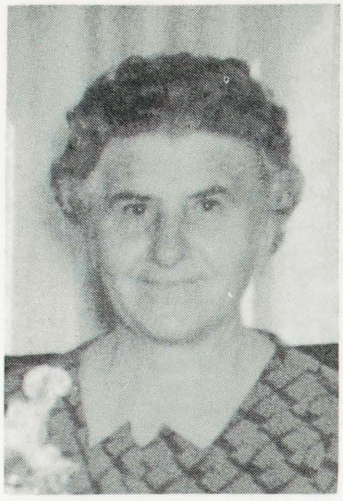

Катерина Кругляк

Пані Кругляк, можна висловитись словами з Святого Письма, що вона „сіль землі". Кілька років була заступницею голови в заряді, а найбільша її заслуга в тому, що працює майже постійно в місячних комітетах, а також допомагає нашим куховаркам. Коли тільки зайде прикрий брак робітниць, можна з певністю числити на те, що пані Кругляк ніколи не відмовиться подати помічну руку. Вона дає щедрі пожертви на нашу бібліотеку, на „Промінь" та інші місцеві й народні цілі, а до того дарує квіти на різні підприємства.

За її заслуги, пані Кругляк була вшанована як почесна членка відділу при Катедрі св. Івана, на Ювілейному Святі, в місяці серпні. У пам'ятку цієї несподіванки, учасниці подарували ювілятці комплект посуду з чудовим українським орнаментом, на вісім осіб. Наприкінці гості відспівали „Многая Літа" і побажали пані Кругляк ще довгі роки кріпкого здоров'я, щоб працювати надалі для Церкви й наших організацій!

З цієї нагоди, пані Теофіля Кругляк зложила пожертву в сумі 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Стефанія Пауш

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ у Вінніпеґу

Після Нового Року та відсвятковання Різдва Христового праця у нанім відділі знову пішла своїм ходом. Подаємо тут відбуті деякі головніші проєкти.

„Подорож" до Аргентіни

В середу, 2-го лютого відбулись сходини, на яких членки нашого відділу „відбули" цікаву подорож до Буенос Айресу в Аргентіні. Цю „подорож" ми завдячуємо нашим членам, п-ву Андріеві і Ангелині Павликам, які минулого грудня брали участь у відкритті пам'ятника Т. Шевченкові в Аргентіні і набравши там знимок висвітлювали їх на наших сходинах. Було цікаво побачити чудові краєвиди Полудневої Америки, будівлі, що мають мистецьке або історичне значення та мешканців тієї країни. Були цікаві світлини з походу українців з прапорами під час відкриття пам'ятника і самого пам'ятника Шевченкові. Була це важлива хвилина в житті многих учасників, які були живими свідками офіційного відкриття пам'ятника Шевченкові в далекім Буенос Айресі. А ми українці в Канаді зокрема відчуваємо з того приводу радість, а саме, що скульптором цього пам'ятника є наш українець з Канади, Леонід Молодожанин.

Свято членства

Заходами референток членства, пань: А. Назаревич і М. Марущак, відділ улаштував Свято Членства, яке відбулось в середу, 16 лютого. Пані Назаревич, відкриваючи програму вечора у своїм привітальнім слові піднесла кілька важливіших завдань та цілей організації, від яких залежить певний успіх праці. Пані Марущак представила нових членок у минулім році, яких було 7. Збори щиро привітали їх.

Доповідачкою цього вечора була заст. голови пров. управи Союзу в Манітобі, пані Марія Мандзюк. Темою її доповіді було: „Від чого залежить успіх в організаційній праці". Доповідь пані Мандзюк була цікава, жива, вона її передала в певних прикладах, свіжо і з певним тонким гумором, чим здобула собі серце слухачів. Доповідачку представила пані Галя Романик. Голова відділу пані Галя Богонос склала признання уступившій голові пані Катерині Креп'якевич за її невтомну працю і провід відділу у минулім році та вручила їй на пам'ятку вишиту українськими стібами серветку.

Розвагові концертові точки переплітали програму вечора. Була це танцювальна група СУМК-у під проводом Ірини Канчір, молодечий хор СУМК-у під управою диригента п. Василя Соломона, гри на вортепіяні

Надії Шкварчук, на акордіонах — Григорій Ахтемійчук, Едвард Лотмен і Богослов Сергій Головко. Чайна товариська гостина закінчувала святочну програму.

Свято Лесі Українки

Традиційне свято патронки відділу Лесі Українки, було улаштоване культурно-освітнім комітетом при відділі в середу, 1 березня 1971.

Голова освітнього комітету, добр. Галина Слюзар, відкриваючи святочну програму у 101 річницю народження поетки вкоротці зупинилась над величчю духа Лесі Українки. Самий зміст творів поетеси є справжнім доказом її великої любові до свого краю та його народу.

Після глибоко продуманого і цінного слова добр. Слюзар, слідувала інсценізація „Лелія", твір Лесі Українки, виконали члени молодшого відділу СУМК ім. Івана Данильчука і під керівництвом пані Олі Завісляк. На фортепіяно приграваля пані Галя Майба. Реферат про поетку прочитала добр. Лучак. Тема реферату була — „Погибіль або перемога". Це також був клич нашого головного з'їзду, який відбувся в Саскатуні минулого року. Стаття „Погибіль або перемога" д-р Ганни Янішевської появився в ч. „Променя" з лютого і радимо не переочити.

Єлисавета Білич, прес. реф.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Відділи Союзу Українок ім. кн. Ольги і Тризуб у Торонті влаштували у пошану Лесі Українки, в роковини її народження імпрезу, яка відбулась 27 лютого, 1972 р. в залі Катедри Св. Володимира.

Голова відділу ім. кн. Ольги п. Таїсія Копел після короткого слова, попросила до слова уступившу голову Союзу Українок пані Лесю Хорош-Ґреґорі, яка звернула особливу увагу на працю Союзу Українок виконану для поглиблення знання про нашу поетку Л. Українку, включно з виданням збірника „На крилах пісень", в якому вміщено 25 пісень Лесі Українки і музика до них багатьох композиторів. Книжка була видана за часів головування пані Хорош-Ґреґорі. У своїм дальшім слові пані Ґреґорі закликала захищати свою українську мову, святу православну віру, і працювати для свого українського народу.

В концертовій частині програми виступив мішаний хор Православної молоді під проводом фахового та улюбленого диригента п. Нестора Олійника. Хор виконав три пісні: „Жала Улянка" — музика Ступницького, „Вівці мої вівці" — музика Гринишина, заспівували Борис Мельник та Роман Ковалишин і пісню „Калина".

Фортепіянові точки виконала Дарія Магас, „Романс" муз. Бетговена і „Арія", музика Д. Скарлатті та Василь Сидоренко „Український танець" муз. А. Коломийця і „Прелюд" власної композиції.

Доповідь про творчість Лесі Українки виголосила мгр. Тоня Горохович, розглянувши її з наукової точки зору. Доповідь була надзвичайно цікава, глибока своїм змістом та передана з почуттям і розумінням тих ідеалів, яким Леся Українка служила ціле своє життя та лишила їх для здійснювання наступним поколінням. „Як я умру, на світі запалає покинутий огонь моїх пісень" (Л. У.). У доповіді була цитована велика кількість висловів з поезії Л. Українки, в яких відзеркалювався її християнський світогляд всупереч твердженням советських літераторів.

Вірші деклямували учні української рідної школи при Катедрі — Гриць Мельник вірш Лесі Українки — „Вмер батько наш", пані В. Лавріненко — вірш „Конвалія", пані Анна Стахів — „Зимова ніч на чужині".

Імпреза заплянована головою освітнього комітету д-р Г. Янішевською. Програму переводила голова відділу пані Таїсія Копел. Кінцеве слово подяки виголосила голова відділу „Тризуб" пані Клавдія Микитюк та в гарній формі щиро подякувала учасникам програми і побажала Василькові Сидоренкові успіху у творчій праці на користь українському народові.

Сцену і портрет Л. Українки з мистецьким смаком удекорували пані Анастасія Пасерб і пані Марія Квас. Каса була доручена добр. О. Вишиван і пані С. Яхимець. Імпрезу закінчено відспіванням гимну.

Є. Василів, прес. реф.

В ПАМ'ЯТЬ ЮРІЯ І АННИ ВАСИЛЕЧКІВ
Ґрімзбі, Онт.

В неділю, 5 березня 1972 р. в церкві св. Юрія в Ґрімзбі, Онт., після богослуження відбулося посвячення кадильниці, яку придбав для церкви Василь Василенко в пам'ять своїх батьків Юрія і Анни Василечків. По цьому була відслужена панахида за померших, а в домі панства Василечків відбулися поминки з участю їхньої великої родини, кумів та близьких приятелів.

Ця подія, що має напів громадський і напів родинний характер має важливе значення в нашому сучасному житті так родинному, як і громадському. Майбутність нашого українського суспільства в Канаді залежить від сучасних родин. Родини складають суспільство, а з того, які родини таке і суспільство. Багато приділяється уваги нині прірві між поколіннями. Власне, наші заупокійні богослуження є плекання пошани до померших та затіснення зв'язку поколінь.

Тридцять років тому, ще молодим юнаком Василь Василечко залишив своїх батьків і їх дім. Перейшов воєнну хуртовину і вже довгі роки живе в Ґрімзбі. Вже має свою родину і своїх дітей юнаків. Від 1942 року батьків своїх не бачив. Мріяв стягнути їх до себе хоч на відвідини з України. Хотів побачитися, та щоб і діти побачили діда і бабу. Одначе, було багато перешкод, але жилося надією. В минулому році ця надія перервалася — 8 серпня 1971 р. помирає батько, а за ним 25 жовтня того року помирає і мама. Невесела це була вістка з України. Тепер залишилося лише плекати добру пам'ять та в розповідях зберігати родинну традицію.

Панство Василечки є активними членами громади в Ґрімзбі. Пані Василечко є активною членкинею відділу Союзу Українок Канади і впродовж двох минулих років була головою його. Василь Василечко є жертвенним працівником в громаді та впродовж років є членом заряду громади. Треба висловити побажання, щоб свою любов передали своїм дітям, а добрий приклад став для них життєвим дороговказом.

На поминках було зроблено збірку, що принесла 32 дол. з чого 15 дол. призначено на пресовий фонд для журнала „Промінь".

Т. Броварський

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ
в Йорктоні, Саск.

В неділю 5-го березня, 1972 року, о год. 2 по обіді в Народнім Домі, заходами культ-освітнього комітету при відділі Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Йорктоні, відбулась програма з чайним прийняттям для нових членок та двох вшановано ювілейними грамотами з нагоди їхнього 25-ти літнього членства при організації СУК.

Програмою керувала голова культ-освітнього комітету, пані Анастасія Лис. За довгий застелений вишитими обрусами стіл, прикрашений живими квітами та свічками вона попросила голову відділу, пані А. Ковалик, місцевого пароха з добродійкою, заступника голови громади та всіх членок, яких приймалось чи вшановувалось цього дня.

Після молитви, яку пров. о. Стеценко, пані А. Головка, референтка комітету членства, представила нововписаних членок та прочитала коротку біографію кожної з пань: Д. Гриньковоґ, Л. Фиргусон, Г. Тарновецькоґ, М. Королюк, К. Франко, М. Затерук та п-нів Б. Левчук і М. Керелюк. Друга референтка комітету членства пані І. Воронюк, кожній з нововписаних, вручила відзнаку СУК Смолоскип. Голова відділу пані Анна Ковалик, окремо привітала двох членок, а це пані Павліну Чабан (теперішню касирку при відділі), та Софію Ригус, і вручила їм грамоти 25-ти літньої приналежности до Союзу Українок Канади. Дальше слідувало читання жіночого гимну, п-нею О. Пітц, який написав, покійний Ів. Данилчук з Канора, Саск. „Від чого залежить успіх Товариства" праця Д. Яндової, прочитала, секретарка-коресподенційна, добр. Ю. Стеценко. Деклямацію прочитала пані К. Волощук, а гуртові дві пісні: „Ой у лузі Червона Калина похилилася" та „Чия ти дівчино?" відспівали членкині під диригентурою п. В. Григорія. „Роля Союзу Українок Канади і їхні засади" — доповідь на тему цього дня, виголосила пані А. Лис. У своїй темі насвітлила працю Союзу та поширення в суспільному житті, як українському так і канадському. Особливо підкреслила чотири засади, на яких грунтується жіноча праця, а це: ДІМ, ШКОЛА, ЦЕРКВА ТА ДЕРЖАВА. Отець М. Стеценко у своїому привіті до нововписаних і тих, що вшановувалось, та взагалі до всього жіноцтва при громаді в Йорктоні сказав: „Жінки були перші при гробі Ісуса Христа, тоді як Він Воскрес, будьте й ви першими в Його заснованій Церкві на землі, щоб поширювати мир та любов, для українського народу по всьому світі сущому. Боже Благословення нехай буде на вас завжди".

Через те, що голова громади п. Т. Кусий, не був присутній того дня в Йорктоні, то заступник голови п. В. Ригус в короткому привіті сказав: „Всі члени громади з вдячністю споглядають на вас членкині Жіночого Т-ва, за те, що ви опікуєтесь українською та недільною школою при громаді. Ваша поміч видна в СУМК, в хорах, в догляданні Церкви, Народнього Дому, приготуванні всяких громадських свят, особливо кулінарних справ, та взагалі ви є на кожному кроці церковно-національного життя нашої громади. Нехай, Господь милосердний, скріпляє Вас здоров'ям та зберігає на многі літа".

Від нововписаних членок, за те, що їх прийнято до організації, виступила з словом подяки пані Д. Гриньків. Подякувавши проводові організації, вона пообіцяла, що старатимуться всі нововписані бути добрими членкинями.

У другій частині програми, на першому місці було, вшановано патронку місцвеого відділу, письменницю Олену Пчілку. З цієї нагоди, голова відділу пані А. Ковалик, прочитала в короткому її біографію, а пані О. Пітц, прочитала її поему присвячену дочці Лесі Українці: „Прощай моя мила".

Світлина з членського чаю. Зліва направо: стоїть, пані А. Лис, голова культ-освітнього відділу при СУК в Йорктоні; сидять: пані А. Головка, І. Воронюк, панна М. Керелюк, Л. Фиргусон, М. Королюк, П. Чабан, С. Ригус, добр. Ю. Стеценко, о. М. Стеценко, п. В. Ригус, А. Ковалик, Д. Гриньків, Г. Тарновецька, К. Франко, М. Затерук та панна Б. Левчук.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЛОНДОН, ОНТ.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори відділу відбулися 12 грудня 1971 року в залі при нашій парафії. Крім членок на зборах були присутні: о. М. Дебрин, голова громади П. Яремченко, голова відділу КУК в Лондоні А. Степанюк — прихильники та гості.

Збори відкрила голова відділу С. Степанюк. Привітавши присутніх, попросила о. настоятеля М. Дебрина провести молитву. Пам'ять членок, що відійшли у вічність вшановано повстанням з місць і хвилиною мовчанки. Для переведення зборів вибрано президію, до якої увійшли: О. Співак як голова і Н. Новицька як секретар. Протокол з минулорічних зборів прочитано і прийнято. Голова відділу пані Степанюк подала головніші осяги з пророблені праці у відділі і склала подяку членкам та прихильницям за їх віддану працю і поміч. Зокрема висловила велике спасибі о. М. Дебрину і Добродійці за їх великий вклад праці для відділу.

Касир О. Кошарна подала звіт каси, зазначила, з яких імпрез відділ мав які доходи, а саме: з громадських обідів, бенкетів, базарів, членських вкладок і добровільних пожертв. Освітня референтка добр. К. Дебрин подала звіт з освітньої праці за рік: Відділ улаштував Свято Героїнь. 100-річчя Лесі Українки відбулось спільними силами українських жіночих організацій міста Лондону. Відбулись також вечірки присвячені Лесі Українці, В. Стефаникові, Свято Книжки. Доповідь на медичну тему виголосив д-р Б. Ригулі, доповідь Л. Хорош — Ґреґорі, вечір мистецтва з доповідю магр. Анни Троян — про українське народне мистецтво, як також відбувся показ історичної і народної ноші і мистецьких ручних виробів. Відбулись курси писання писанокі печеня печива під керівництвом Е. Слюзар. Влаштовано українську різдвяну виставу на фестивалі етнічних груп. Членки нашого відділу працюють при громадській бібліотеці.

З добродійної праці звітувала Н. Шульга. Членки відвідували хворих, засилали квіти і побажання хворим по шпиталях, брали участь у збірках для бідних і дітей-калік. Від сестриць звітувала пані Вітоль — сестриці займались порядком в церкві та прикрасами для неї. Після дискусії над звітами, голова ревізійної комісії О. Пищенко уділила абсолюторію уступаючій управі і зложила подяку за посвяту та працю членок і проводу.

Нова управа відділу на рік 1972-ий: голова — Н. Новицька, уступивша голова — С. Степанюк, заступ. голови — Н. Шульга, секретар — добр. К Дебрин, касир — О. Кошарка. Референтка освіти — добр. К. Дебрин, добродійної праці — Л. Шевченко і К. Рипка. Господині — В. Яремченко і А. Подопригора. Предс. до КУК — Р. Р. Ковальчук. Сестриці — З. Глотко, пані Сніг і П. Співак. Ревізійна комісія — голова — О. Тищенко, О. Співак, С. Степанюк.

На закінчення зборів о. Дебрин подякував уступаючій управі, а разом з тим повітав новообрану управу та побажав найкращих успіхів. Привіти зборам склали — голова громади Б. Яремченко, і голова КУК А. Степанюк.

Н. Новицька, секр. зборів.

Кінчаючи цю культурно-освітню програму, пані А. Лис, подякувала присутнім за участь в такій важливій імпрезі, а також побажала нововписаним та вшанованим членкиням, доброго здоров'я, радости та задоволення і добрих успіхів у праці на ниві церковно-національній. Спільним співом „На многії літа" і „Не пора, не пора..." та „Боже щасти її" закінчено програму.

Соціяльний комітет, під головуванням панни Ліни Волощук, зайнявся подаванням чаю та перекуски, за якою іще довго велися розмови на культ-освітні теми. Незабули і за „Промінь". На його прес-фонд та вироблення кліше, зібрано $35.00, щира подяка за це ВСІМ.

Ю. Стеценко, секр.

ВАСЕТНА, АЛБЕРТА
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу відбулись 9-го листопада 1971 року в домі пані Т. Швець. Присутніх було 18 членок. Збори відкрила голова т-ва пані Текля Дегодь молитвою і хвилинкою мовчанки вшановано померших членок. Секретаркою зборів була пані А. Зіник. По цім слідували звіти урядниць і референток комітетів. Голова Т. Дегодь подякувала членкам за їхню співпрацю і кооперацію.

Впродовж року відбулось 10 місячних зборів, на яких ми читали обіжники, листи та інші матеріяли, як також обговорювали нашу працю у відділі. Підприємства, що відбулись впродовж року: Продаж різдвяного печива, чай і розігравка речей. Під час Різдвяних свят ходили колядувати. Членки приготовили великодний чай, храмовий обід, пущення, відбулось свято День Матері, вшанування роковин Лесі Українки, Тараса Шевченка. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталі, висилав квіти і картки побажання.

Відділ жертвував на Музейний фонд, Червоний Хрест, стипендійний фонд. Фінансовий звіт: В касі з 1970 року осталось $1,986.19, приходи в 1971 — $1,189.79, розходи — $848.77, в касі осталось $2,327.21.

Заряд відділу на 1972 рік: голова — Е. Лехкодух, заступниця голови — Т. Дегодь, секретарка — А. Зіник, заст. секр. — К. Зіник, касирка — М. Криса. Добродійний комітет — М. Рогожа і М. Харук. Контрольна комісія — Л. Старчук, П. Барней і М. Дегодь, рефердентка архіву — К. Зіник.

Анна Зіник, секр.

ҐРОНЛИД, САСК.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори відділу відбулися в неділю, 28-го листопада в домі п-ва Василя і Павліни Данилюк.

Збори відкрила голова пані Ґеня Боднарчук молитвою. Членки вшанували пам'ять померших членок відділу. Предсідницею зборів була пані Н. Антонійчук, а секретаркою пані М. Данилюк. Членки управи здавали звіти з цілорічної діяльности. Голова пані Боднарчук подякувала зарядові і членкам за співпрацю та висловилась про певні недомагання у відділі через брак молодших енергійних жіночих сил.

Впродовж року відбулось в нас 6 місячних зборів, на яких були читані обіжники. Заходами відділу відбулася випродаж Великодного печива, членки приготовили обід на храм нашої церковної громади та осінню вечерю. Відбулось два ювілейних прийнять — одно з нагоди 25-ліття, а друге з нагоди 50-ліття подружнього життя наших членів.

Наш відділ склав пожертву на Ін-

ститут П. Могили в Саскатуні, місцеву церкву, Музейну Фундацію. Членки постарали диван до церкви, передплачуємо „Український Голос" до шпиталю. Фінансовий звіт: В касі з 1970-го року осталось $1,653.90, приходи в 1971 році — $526.15, розходи — $557.26, в касі осталось $1,622.79.

Заряд т-ва на 1972 рік: Голова — М. Данилюк, уступивша голова Ґ. Боднарчук, заст. голови Ґ. Боднарчук, кореспонд. секр. М. Микульська, фінанс секретарка — П. Данилюк, касирка М. Т. Боднарчук. Контрольна комісія — Ґ. Боднарчук, З. Панчук, А. В. Петрів. Комітет господинь — М. Боднарчук, А. І. Петрів, А. В. Петрів і П. Данилюк. Касирка Сестриць — З. Панчук. Сестриці — Вікторія Щербій, А. Вахняк, Т. Ґурська, М. Сорока і Т. Жук.

Марія Данилюк, секр.

ЧИЛИВЕК, Б. К.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відділу відбулися у середу, 1-го грудня, 1971 р. у церковній залі у ново-набутій церкві. Голова пані Розалія Григірчук відкрила збори молитвою і однохвилевою мовчанкою вшановано померлих членів громади св. Дмитрія. Присутних членок було 10.

Голова Р. Григірчук була предсідницею, а М. Савіцька секретаркою зборів. Членки заряду давали звіти з ціло-річної праці по перечитаню протоколу з минулих річних зборів.

Відділ числить 16 членок і помимо того, що членки входять до церковного заряду в міру сили працюють завзято, щоб допомогти громаді фінансово і морально. Громада св. Дмитрія набула гарну церкву серед міста Чиливек у прекрасній Брітійській Колумбії, до якої перенеслася у місяці травні.

Впродовж року відділ відбув 8 місячних зборів і 4 засідань, де членки по черзі подавали перекуску і річ на розігравку.

Відсвяткована 100-річчя Лесі Українки, свято Тараса Шевченка, свято День Матері і вшановано батьків. Троє сумківців приготовили програму в честь матерів вступним словом, рефератом і музикальною точкою, де було вшановано одну з найстарших членок пані Меликсіму Гуцуляк.

Відділ належить до Льокальної Ради Жінок. Цього року наш відділ мав честь і приємність гостити обідом пані Галину Гнатишин, голову Канадійської Національної Жіночої Ради та членок організацій, які належуть до Жіночої Ради у місті Чиливек.

З нагоди 100-річчя провінції Брітійської Колумбії „Синтенніял 71" членки брали участь у міській параді, а також під час вшанування піонтерів.

Членки приготовили 9 обідів і вечер, 6 чаїв з перекускою, мали випродаж домашнього печива і ручного мистецтва під час церковного базару.

Доктор М. Савіцький висвітлював знимки і переказав свої враження з його подорожі на Україну. Також окремо пані С. Троян передала свої враження з України і мала виставку речей, які привезла із села від родини і знайомих. П. Троян привезла для кожної членки відзнаку Лесі Українки з нагоди її 100-річчя.

Відділ вислав делеґатку на з'їзд Союзу Українок до Саскатуну в липні. Відділ жертвував 4 столові серветки вишиті українським взором провінційній Екзекутиві на Б. К. і 14 книжкових закладок до Музею СУК у Ванкувері.

На зборах читаємо обіжники від централі. Вшановуємо членок в день їх уродин, коли припадають в часі зборів. До шпиталю засилаємо квіти хворим членкам та відвідуємо реґулярно хворих. При відділі і церковній громаді розпочали збір книжок для бібліотеки.

Касирка подала фінансовий звіт за рік: осталось у касі з 1970 $200.10, прихід за 1971 — 1604.91, розхід за 1971 — 856.41, осталось — $948.60.

Відділ жертвував на льокальну церкву, буджет до централі, з'їздовий фонд і жертвував поживу для потребуючих перед Різдвом.

Заряд на 1971-1972 вибрано: голова: пані Розалія Григірчук, заст. голови: п. Стефанія Троян, секретарка: п. Марія Савіцька, касирка: п. Анна Крипякевич. Контрольна комісія: Марія Горін, Юлія Горчинська, П. Мерко. Культурно-Освітний Комітет заступає заряд. До шпиталю: п. М. Горін, п. С. Троян Господині: п Анна Феняк, п. Анеля Френд, п. С. Троян і п. Анна Дежарден.

Перевибрана голова — Р. Григірчук подякувала членкам за співпрацю і закликала на дальше, щоб наступний ювілейний рік відділу був більш успішний.

Відділ складає найсердечнішу подяку Централі СУК, Провінційній Екзекутиві та журналові „Промінь" за поміч і їх працю на добро українському народові. Членки бажають управі Союзу і редакції здоров'я і найкращих успіхів у дальшій праці. Щасти Вам Боже!

Марія Савіцька, секр.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Тандер Бей, Онт.

Щорічно святкуємо світлу пам'ять нашої дорогої поетки Лесі Українки. Цього року відділ ім. Олени Пчілки у Тандер Бей не менше урочисто святкував ці роковини в залі під церквою.

Членки відділу добре приготовили програму, головно доповіді, читали уривки творів поетки, або її поезії. Участь в програмі брали — добр. Зміївська, Марія Пресунька, Софія Мендик і Анна Стасів.

Святочну програму відкрила вступним словом голова відділу пані Варвара Бойко, а подяку склали: П. Зміївський та пані А. Ландяк.

З нагоди цього свята членки склали $15.00 і три передплатниці відновили свої передплати на журнал „Промінь". **Анна Стасів, рек. секр.**

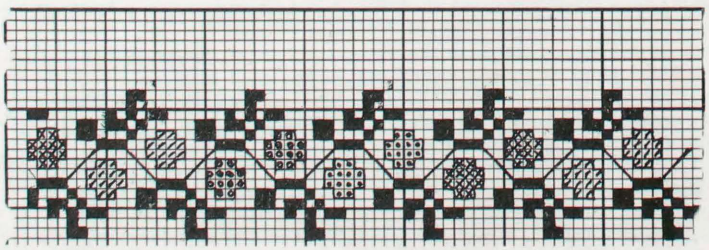

■ — чорна
o — жовта
ʼ — помаранчева
. — зелена

Легенький взірчик до суконочки малої дівчинки.

(Докінчення з 2 ст. „Слово")

потреби резолюції й ухвали, які дають напрямні всякій організаційній праці.

Досі сказане це лише стислий образець змісту журналу, бо є в ньому багато більше наукових статтей, довідного матеріялу, що цікавить читача й збагачує його знання про українське життя-буття. „Промінь" — це є в нас дійсно ЕНЦИКЛОПЕДІЯ всяких інформацій та наукових праць. „Промінь" є сьогодні невідривна й жива частина українського організаційного життя в Канаді, яка дає широкий розголос про нас по всьому світу, а зокрема і в Україні.

І треба завдячувати цей успіх, це досягнення, цей розголос та значення „Променя" нашій невтомній, невсипущій редакторці, пані Наталії Когуській, яка вже починає 13-ий рік редакторської праці при журналі! Ми можемо тільки подивляти в неї те глибоке почування й силу відповідальности, щоб задержати „Промінь" на тому високо-культурному рівні, яким він славиться; яких то запопадливих розшуків треба, між різними виданнями, щоб вибрати звідтіля високо-якісні статті, а що ж говорити про обов'язок передовицю на тему дня, виправляти всякі звіти й дописи, доглянути розсилку, — важка й постійна турбота... бо ж членству таки треба повсякчасно подавати необхідні інформації про досяги жінок у світі, про нашу історію, культуру та змагання до кращого майбутнього.

Сьогодні святкуємо День „Променя" в відділі при Катедрі Св. Івана, якого і я горда бути членкою. Можна зовсім без вагання відмітити, що Едмонтон таки поставив солідний фундамент для видання журналу. Ніколи не можемо ми забути, що бл. п. Михайлина Будник, на домініяльному з'їзді в Едмонтоні, року 1958, зложила першу на цю ціль пожертву в сумі 100.00; це здорове зерно закорінилося й видало тисячократний плід. Знаємо, що перше число „Променя" вийшло 1960 року, коли крайова Управа Союзу знаходилась в Едмонтоні, під головством пані Софії Василишин. Не можемо забути, і того, що в першому захоплені у надбанні якнайбільшого числа передплатниць та в збірці на пресовий фонд, перше місце на Канаду здобула наша членка, пані Марія Гавриш.

„Промінь" — це є наш організаційний орган, що світло віддзеркалює наше народнє обличчя. Журнал „Промінь" утримує при житті тільки наше членство, ми самі, власними силами. Коли в нас будуть й надалі ідейні, працьовиті сили, тоді наш журнал служитиме безперервно нашому культурному життю в Канаді та єднатиме нас з нашим народом в Україні.

Стефанія Пауш.

— — —

(Цю доповідь приготовила й виголосила пані Стефанія Пауш, референтка журналу „Промінь" при домініяльній управі Союзу, на Святі „Променя", в неділю, 5-го березня, 1972, в Авдиторії св. Івана, Едмонтон, Альберта).

СОНЯЧНІ ВАННИ

Сонце — найпотужніше джерело світла і тепла. Його ультрафіолетові промені стимулюють процеси обміну в людському організмі, сприяють утворенню вітаміну Д, необхідного для формування клітин, благотворно впливають на шкіру і нервову систему. Слід використовувати кожний сонячний день, але використовувати вміло.

Сонячні ванни — один з доступних видів загартування (добре поєднувати їх з купанням у водоймах). Найкраще загороти з 8 до 11 год. ранку і з 5 до 8 год. вечора. Ніколи не треба виходити на сонце натщесерце, а лише через 30—40 хв. після сніданку чи обіду. На голову обов'язково щось надівайте, щоб не перегрітись. Попервах кожну частину тіла: груди, живіт, спину, лівий та правий бік — підставляйте сонцю на 3—5 хв. Потім тривалість сеансу поступово збільшуйте.

Чимало людей звикли загороти лежачи. Однак у рекомендовані години сонце низько над горизонтом, і його промені лише „ковзають" по тілу. Тому в цей час корисно приймати сонячні ванни, граючи у волейбол, бадмінтон.

Заздалегідь неодмінно проконсультуйтесь у лікаря. Іноді гонитва за надмірно темним кольором шкіри тільки шкодить здоров'ю.

А. Мурашина,
кандидат медичних наук.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. Доньки України, Ірина Яремчук переслала $85.00 на передплати.

Едмонтон, Алта. — Відділ при Катедрі Св. Івана, реф. Л. Голубіцька при помочі Е. Верхомин і Н. Мисак переслала $115.00 на передплати. С. Пауш на нев'янучі вінки й $60.00 на передплати.

Вернон, Б. К. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Ольга Шумей $30.00 на передплати.

Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. А. Ткачук переслала $45.00 на передплати.

Монтреал, Кве. — Відділ ім. Доньки України, д-ка Л. Слюзар $35.00 на передплати. М. Нєма $35.00 на передплати, Т. Сидоренко $55.00 на передплати.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. І. Римар $40.00 на передплати.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, реф. А. Стусик $25.00 на передплати.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. А. Бельбас $24.70 на передплати. Анна Бойко $20.00 на передплати.

Едмонтон, Алта. — Відділ при громаді Св. Ілії, реф. М. Кавчук переслала $35.00 на відновлення передплати.

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус $45.00 на передплати і $25.00 на Великодне привітання.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Білоус $40.00 на передплати.

P 16J
MAGAS MRS L NOV 71
13331-124 AVE
EDMONTON 42 ALTA

Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки, кор. секр. д-ка К. Бублик переслала на пресовий фонд журнала $40.00

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги й Тризуб з нагоди спільного свята Л. Українки, Т. Копил переслала $50.00

Саскатун. Пров. екзекутива Союзу Українок в Саскачевані — $25.00 на Великодне привітання.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, д-ка М. Стеценко переслала $35.00 з того на кліше $12.00, на прес фонд $23.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Пчілки, А. Стасів переслала $15.00 на передплати й на прес фонд $15.00

Ґримзбі, Онт. — о. Т. Міненко з поминального обіду бл. п. Юрія і Анни Василечків переслав $15.00

Форт Френсес, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, зі свята Л. Українки, секр. М. Ґушуляк переслала $15.00

Монтреал, Кве. — Відділ ім. Л. Українки, Н. Грицина переслала $10.00

Ст. Кетеринс, Онт. — Відділ ім. Л. Українки д-ка М. Легенюк переслала на кліше й на прес фонд $10.00

Ендру, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, В. Мельник переслала $10.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Іван Зазулик — Сарнія, Онт. з нагоди 50-ліття подружнього життя переслав на прес фонд	$50.00
Суддя Іван Дикур — Едмонтон, Алта.	30.00
Цані: К. Кругляк — Едмонтон, Алта.	10.00
Т. Лазарович — Едмонтон, Алта.	5.00
М. Косташ — Едмонтон, Алта.	5.00
М. Хоптяк — Ньюарк, Н. Дж.	5.00
Фарина — Едмонтон, Алта.	5.00
Анна Вікарчук — Монтреал, Кве.	3.00

По $1.00 зложили пані: А. Кіпибіда, С. Хамик — Монтреал, Кве., Ю. Головата — Торонто, Онт., В. Василенко — Содборі, Онт., Марія Сорокан — Бенкенд, Саск., Марія Поліха — Торонто, Онт., Б. Маліцька — Лашін, Кве., Л. Яворська — Монтреал, П. Бойчук — Ґримзбі, Онт.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Стефанія Пауш — Едмонтон, Алта.	2
О. Маковська — Чатам, Онт.	2
Наталя Гайдук — Миссисага, Онт.	2
М. Диманюк — Бирнабі, Б. К.	1
Галина Дмитрів — Лос Енджеліс, Каліф.	1
Ірина Яремчук — Тандер Бей, Онт.	1
Марія Кавчук — Едмонтон, Алта.	1
М. Мальник — Ендру, Алта.	1
М. Гарбус — Саскатун, Саск.	1
М. Гарасимів — Норт Бетелфорд, Саск.	1

ЗГОЛОСИЛИСЯ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ЗА ЖУРНАЛОМ

Ліда Курилич — Торндейл, Онт., Марія Веревка — Тейбер, Алта.

Усім жертводавцям і працівникам щиро дякуємо.

Музика А. ПАШКЕВИЧА Слова В. СИМОНЕНКА

ВИРОСТЕШ ТИ, СИНУ . . .

Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.
За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата. } Двічі
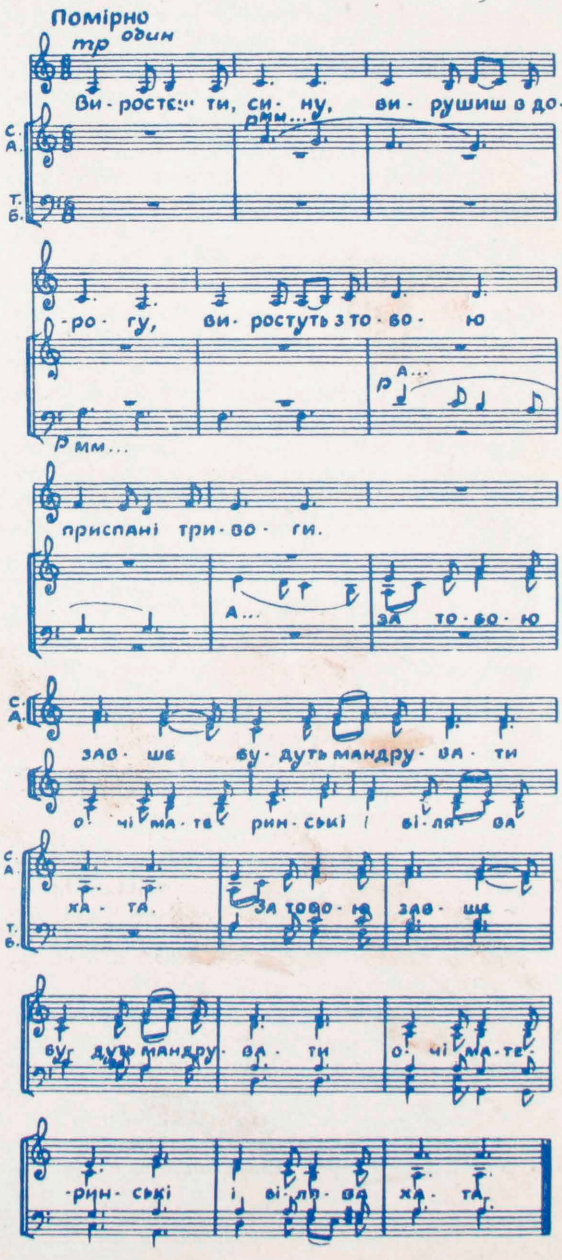
Можна вибрать друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.
Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину. } Двічі